

A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG HAVILAPJA

2014/12
XXVII. évfolyam, 1. szám

120 Ft |

AJÁNDÉK

„Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”

Római levél 8,32

ÁLDOTT, BÉKÉS ÜNNEPEKET
ÉS BOLDOG, REMÉNYTELI ÚJ ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK!

KALENDÁRIUM
DECEMBER – KARÁCSONY HAVA
– TÉLELŐ – ÁLOM HAVA

December 1. – AIDS Elleni Világnap

Megjelenése óta a vírus legalább 50 millió embert fertőzött meg. A világszerte 10 leggyakoribb haláleset egyike. A felmérések szerint a fertőzöttek kétharmada Afrikában él, a betegség leggyorsabban Indonéziában terjed.

December 2. – A Rabszolgaság Felszámolásának Világnapja

„Alakuló kis közösségünkben néha beszélék a metódizmus történetéről és hitvallásáról. Így került szóba, hogy Wesley korában a metodisták megfogadták: nem tartanak rabszolgát és nem isznak alkoholt. Ezeket a szabályokat mostani kézikönyvünk már nem tartalmazza. Lehet, hogy újra eljött az a kor, amikor metodistáknak vissza kell állítaniuk ezeket az élet-szabályokat hitelveik közé? Hiszen a rabszolgatartás tilalma értelmezhető arra való elszántsággént is, hogy senki erejét, idejét nem zsákmányoljuk ki, nem törekszünk mások kárára anyagi javakhoz jutni. Megrészedni pedig nem csak alkoholtól lehet. Megmámorosodhat az ember más szerektől, eszközöktől, de önvakító ideológiáktól is.” (Sz. I.)

December 3. – 95 esztendeje, e napon hunyt el Pierre-Auguste Renoir világhírű francia festő

„Elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.” (János 17,4)

Szüntelenül a szépet festette, a szépséget tárja elénk, a *l'art pour l'art* (magyarul: 'művészet a művészetért') született és fenséges képviselője volt.

December 6. – Mikulás napja

„A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindennel...” (Pál levele a Galatákhöz 6,9-10.)

December 10. – Az Emberi Jogok Napja

„És lesz az igazság műve béke, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké...” (Ézsaiás 32,17)

60 esztendeje, 1954-ben jelölte ki a napot az ENSZ annak emlékére, hogy 1948-ban ekkor fogadták el az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát. Az emberi jogok

azok a jogok és szabadságjogok, amelyek minden embert születésüktől fogva egyenlően megilletnek.

December 13. – Luca („fényhozó”) Napja

„Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással...” (1János 1,7)

December 15. – 70 esztendeje, e napon indult el Budapestről az „Aranyvonat”

A szerelvény a nemzeti bank aranykincsét, közgyűjteményi javakat, egyes állami kezelésű letétállományokat, köztük különböző forrásokból származó zsidó eredetű vagyont tartalmazott. A szállítmány 1945 májusában került az amerikai hadsereg kezére. Nagy részét az amerikaiak visszaadták Magyarországnak; a zsidóktól elvett értékek jelentős hányada nem érkezett vissza.

December 17. – Hanuka

A Hanuka alatt, nyolc napon át, esténként meggyújtják a 8+1 ágú gyertyatartón a színes gyertyákat, minden este eggyel többet, mert „szent dolgokban mindig csak növekedni szabad”. Megajándékozzák egymást, különösen a gyermekeket, s a család együtt tölti az estét, vacsorával, játékkal, kedves beszélgetéssel.

December 25. – 90 esztendeje, e napon született Váci Mihály költő

„És érezzék egy kézfogásról rólad, hogy jót akarsz, és te is tiszta jó vagy, s egy tekintetük elhitesse véled: szép dolgokért élsz - és érdemes élned.” (Váci M.)

December 27. – 70 esztendeje, e napon ölték meg Salkaházi Sára szociális testvért

„Elhatároztam, adventben kétszeresen fogom gyakorolni a türelmet. Jó akarok lenni. Jó, jó! Egész szívemmel. Ami jó, az szent. Azt hiszem, a szentség egyik legnagyobb alapja a jóság.” (Salkaházi S. naplójából)

December 31. – 355 esztendeje, e napon hunyt el Apáczai Csere János, író, teológus

„A bölcs lelki nagyság a tettekre alapozza az igazi dicsőséget, nem az ingatag hírnévre: inkább akar fejedelem lenni, mint annak látszani.”

(Összeállította: Kerecsényi Z.)

Tartalom

KALENDÁRIUM – December	2
BEVEZETŐ GONDOLATOK Az ajándék (Iványi Gábor)	4
AKTUÁLIS Az ajándékozásról (Bereczky Géza)	5
ANNO Apróságok Wesley életéből – a jócselekedet ajándéka	7
AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI A beginák – világi szentek a középkorban (Szabó Ildikó)	8
HITÉPÍTŐ IRODALOM Tony Campolo történetei (Czövek Olivérné ford.)	9
ÍGY ÍRUNK MI	13
ÍGY FŐZÜNK MI	13
ZSIDÓ ÉLET Ajándékozás, adományozás a zsidó vallásban (Schlesinger Hanna)	14
IFI SAROK (Tdke)	16
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN Jézus, Te vagy életem és ajándékom (Göncz Zoltán)	17
HÍRMOZAIK	18
MEGKÉRDEZTÜK „A Holokauszt nem zsidó kérdés, hanem egyetemes...” (kerecsényi)	19
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA (ig)	20
ISTENTISZTELETI REND – December	24
ÉLET ÉS IRODALOM	25
AJÁNLÓ (KKS)	27
ÉLET ÉS VIDÁMSÁG	27
RÍMELŐ	28

Hangoló

Lehet, hogy már be is szerezte. Vagy mostanában kezdett el gondolkodni rajta, esetleg előre tudja, hogy úgyis az utolsó pillanatban rohangál majd utána. Mindesetre az ajándékokat legtöbben szeretjük. Ki adni jobban, ki kapni. Mindkettőt lehet kiégve, bárdolatlanul, érzéketlenül és figyelmetlenül – vagy teljes odaadással és szeretettel, művészi szinten gyakorolva. Hihetetlen, hogy megint itt van karácsony (és hanuka) – azonban újabb esélyt kapunk, hogy tanuljunk valamit az ajándékozásról. Talán elnézi nekiünk a kedves Olvasó, hogy Hírmozaik rovatunkban megannyi ötletet kínálunk azzal kapcsolatban, hogy hogyan ajándékozhat és okozhat örömet másoknak. Megtudhatja, hogy a zsidóságban milyen régi hagyománya van az ajándékozásnak, ami nem lehetőség, hanem egyenesen kötelesség. A számunkban megjelenő írásokból kiderül – amit valószínűleg nélkülünk is régóta tudott már –, hogy a valódi ajándék sokszor lehet egy szó, egy gesztus, egy esemény, egy személy. Mindig lesz kinek adnunk, és kitől kapunk. Számunkra ajándék, hogy egész évben olvasóink között tudhattuk, és volt kinek írunk. Legyen ajándék, ami az évből még hátravan!

Iványi Margit

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515 * E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhaz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.: 11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor * Munkatársak: Iklódy Janka, Kovács Judit, Lendvai Éva * Éves előfizetési díj: 1440 Ft * Egyes példányszám ára 120 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.

BEVEZETŐ GONDOLATOK

Ajándék

„...az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret.” (János 6,32)

Korinek László jogászprofesszor csendes mosollyal arról mesél nekem a Dankó utcai Oltalom irodában, hogy ő bizony már átélt három, de legalábbis két és fél bibliai csodát. Például járt a vízen. Igaz, ehhez be kellett fagynia a Balatonnak.

Megtapasztalhatta a víz borrá változását is. Ez pedig eképpen történt. Valami szőlőhegy közelében egy megszűnt szárnyvonal mentén megvásárolt egy vasúti őrházat. Az ő kútja adta a környék legjobb vizét. A szőlősgazdák tehát egymásnak adták a kilincset. A professzor úr pedig a nagyvonalú emberek természetességével rendelkezésükre bocsátotta kimeríthetetlen kútját. A gazdák keze alatt fáradhatatlanul pörgött a kútkerék, mígnem elérkezett a szüret, a szőlőtaposás és az új bor ideje. Ekkor pedig egyik szomszéd a másik után rakott le egy-egy palack vagy demizson bort köszönete jeléül a kis őrbódé kapuja mellé.

A harmadik csoda azonban a legkülönösebb. A kenyérszaporítás hihetetlen történetét példázza. Egy alkalommal, az új kenyér ünnepe körül, a professzor úr a kezébe vette a friss ropogós cipót a konyhájában, és azon kezdett gondolkodni, vajon miféle földből is származik az a búza, melynek lisztjéből az ő kenyerét sütötték. A gondolat valamikor az időben ragadta meg, amikor a Tudományos Akadémia rendes tagja lett, és egyszersmind az is foglalkoztatni kezdte, hogy mi módon adhatna valamit vissza népének, mely hajdan útjára bocsátotta és mindmáig bízott benne. Arra az elhatározásra jutott, felhívást tesz közzé a magyar búzatermelők felé, nem adnának-e a feleslegükből azoknak, akik kicsit többet kénytelenek imádkozni az asztal felett a mindennapi kenyérért.

Igen-igen meglepte az eredmény: tíz tonna kenyérgabona gyűlt össze a 2011-es esztendőben. Mivel Erdő Péter bíborossal együtt lettek az Akadémia tagjai, a professzor úr azt kérdezte főpap társától, nem áldaná-e meg az adományból sült kenyeret, melyet az ország kenyereként a Szent Jobb körmenetre szántak. S ha igen, nem tenné-e meg ugyanezt azzal a több ezer cipóval is, melyet ugyanebből a lisztből süt és értékesít a Pécsi Jótékony Nőegylet, hogy a befolyt összegből a gyermekétkeztetést segíthesse?

2012-ben 25 tonna gabonát hordtak össze az ország különböző szántóföldjeiről jólelkű földművesek. Tavaly már a Kárpát-medence különböző országainak gazdái 100, az idén pedig egy svédországi magyar gazda hozzájárulásával is a szomszédos és hazai országok búzatengerének összeöntött adománya mintegy 210 tonnát hozott. Az első megajándékozottak között volt az erdélyi dévai Szent Ferenc Alapítvány, Böjte Csaba több mint kétezer árvája, a kárpátaljai nagydobronyi Irgalmas Samaritánus Református Gyermekotthon, és ebben az esztendőben – ahogy erről a magyar Kurír 2014. november 13-ai száma tudósít – „a hátrányos helyzetű gyerekeket és hajléktalanokat segítő budapesti Oltalom Karitatív Egyesület” is. Mi 27 tonnát kaptunk, a megőrölt össztermésből kiszitált liszt valamivel több mint tíz százalékát.

Az egész egy cipóval kezdődött. Valaki kenyérével, aki a maga módján adott hálát a mindennapi eledelért. Aki ösztönösen megértette, hogy minden Krisztus követőnek kötelessége megosztani a maga kenyerét az éhezőkkel is.

Isten ajándéka „a földre vetett” és ott elhalt gabonamag, annak termése, a belőle őrölt liszt és az abból sült kenyér. De a mennyei kenyér is, mely vagy még inkább, Aki Betlehemben (a ’kenyér házában’) jelent meg mindannyiunk számára. Luther magyarázatában a mindennapi kenyér a mennyei kenyeret is jelenti. De hogyan imádkozhatnánk nyugodt szívvel az Úr imádságának ezt az éhes mondatát, ha megfeledekeznénk azokról, akik jó kenyérral sem lakhatnak jól minden nap?

A csodák kis dolgokkal kezdődnek. Az Úr részesévé akar tenni a mi korunkban is csodáinak, melyek a szeretet leleményével velünk és rajtunk keresztül is megvalósulhatnak.

Iványi Gábor

AKTUÁLIS

Az ajándékozásról

Első pillantásra az ajándékozás olyasvalami, amiről igazából nincs is mit beszélni. Akit szeretünk, tisztelünk, azt meglepjük valamivel; aki szeret és tisztel bennünket, viszonzza ajándékunkat. Önzetlenül adunk, ingyen, önként. Szép szokás az ajándékozás, különösen karácsonykor – de miért érezzük magunkat már ádvent felé kényelmetlenül, miért is ajándékozunk olykor erőnkön felül, hitelekbe verve magunkat? Mi az a feszült, parancsoló „most valamit muszáj” érzés, amivel a standokat vizslatjuk, vagy a plázákban szenvedünk a tömegtől? Mi van, ha olyasvalaki ajándékozott meg bennünket, akitől még ajándékot se akartunk kapni, sőt a hátunk közepeére kívánjuk az illetőt?

Az ajándékozás jelenségét *Marcel Mauss* vizsgálta először. Az értő mentor és nagybácsi, *Émile Durkheim* bizonyára szívesen olvasta tanítványának az ajándékozásról szóló tanulmányát, amely Polinézia, Melanézia valamint Észak-Amerika nyugati partvidéke törzsi társadalmainak ajándékozási szokásainak vizsgálata alapján készült, és a versengés jeleit magán viselő szertartásokat figyelt meg: közösségek vagy családok találkoztak egy túlbujánzó, lakomaszerű, olykor a javak elpusztítását sem nélkülöző ünnepség keretében. Az ajándékokat egymásnak adták vagy elpusztították, mégpedig azért, hogy az isteneknek áldozzanak, ezzel akarván őket lekötelezni, hogy később viszonzzák az ajándékot, mégpedig egészséggel, jóléttel. A kapott, kicserélt ajándékok nem csupán magatehetetlen tárgyak, hanem mindig annak a szelleméhez tartoznak, aki adta azokat. Ez a belső erő az, ami vissza akar térni a gazdájához: ez az oka és értelme a körforgásnak is. Van-e ilyesmi nálunk is? Talán. Egyébként miért pucolnának ki némelyek egy-egy szakítás után mindent a szobájukból, ami az egykori nagy Ő-re emlékeztetett? Vagy miért őrizzük csorbán, repedten is azt a bögrét, ami még a nagytól származik?

De térjünk vissza még az ajándékok körforgásához. A Trobriand-szigeteken olyan rendszert figyeltek meg, amely szerint a szigetek közti kereskedelemben érintett

törzsek a nagy, kagylóból faragott karpereceket mindig nyugatról keletre ajándékozták tovább, a vörös kagylóból készült nyakláncok pedig keletről nyugat felé vándoroltak. Ünnepeles külsőségek között, ám mégis szerényen adták és kapták ezeket a tárgyakat. Az ajándékozási helyzetek – ez sem kevésbé fontos – alkalmat adtak a termékek adás-vételére is. A karperecek és a láncok távoli, de bizonyos fokig egymásra utalt törzseket fűzték össze. Az ajándékok körforgásban áramlottak: mindenki adott, és egyúttal kapott is.

A pszichológia szerint az ajándékozás nem más, mint hatalmi gesztus: aki ad, így fejezi ki, hogy elég gazdag ahhoz, hogy adjon. Erősnek, de legalábbis egyenrangúnak gondolja magát velünk. Persze kockáztat is, mert, ha nem kap vissza semmit, hoppon marad. A viszonzás épp ezért kötelező. Aki elfogadta az ajándékot, elvileg elfogadta a kihívást is. Viszonzom – gondolja –, ha lehet kamatostul, hadd lássa a másik, kivel is van dolga! A kiindulási pont ez: adni kell. És el is kell fogadni. Olyan íratlan szabály ez, amit nem érdemes megszegni. A visszautasítás azt jelenti, hogy nemet mondok arra a kapcsolatra, ami köztünk van, vagy ami köztünk a másik szándéka szerint kéne, hogy legyen. Ezért lenne jobb adni, mint kapni? Hisz az adással én kötelezek le valakit, ellenkező esetben pedig engem köteleznek le? Az ajándék mint csali?

Egy igazi keleti kereskedő addig rá sem tér a portékái megmutatására, amíg meg nem kínált valamivel. Hogy van Kádár elvtárs, hogy van a család? Gyere teázni, lesz cserebere – mondták Isztambulban a kereskedők a nyolcvanas évek közepén, még az irhajáratok idején. Ma szinte minden termékhez járhat ajándék, ami a boltba csalogat. Na igen, az a huncut marketing, azok a haszonleső kereskedők, szemtelen, nemtelen multik! De azért pénzt és időt nem kímélve vásárolunk a hozzácsatolt ajándék kedvéért is.

A karácsony, szokták mondani, manapság már nem az ajándékozás, hanem a fogyasztás ünnepe. Mértéketlenül halmozunk fel ilyenkor ennivalót, sajnos ennek egy része a szemétben végzi. Az ilyen „tékozló” ünnep

alkalom arra, hogy megmutassuk, van miből adnunk. A bőségben van valami varázslási szándék is: legyen mindig ilyen bőven terített az asztal később is. Rejtett bálványimádás ez? Gyerekes viselkedés? Vagy ezért olyan jó gyerekeket megajándékozni? Hiszen ők még természetesnek találják, hogy lekötelezettjeink, hogy nem kell – nem is lehet – viszonzniuk azt, amit kapnak? Boldogan elfogadják, hogy ők vannak alul – cserébe önfelédten örülhetnek. Leképeződése ez az ember és az Isten viszonyának? Talán, hiszen az ajándékozás végső célja nem lehet más, mint az emberi kapcsolatok megteremtése, ápolása, az emberek közötti szeretet megnyilvánulása.

Bereczky Géza

Miklós, az ajándékozó apa

Anatóliában ma is a legnagyobb szentként tisztelik Miklós püspököt, aki a III-IV. században élt, és 52 évig volt Myra város püspöke és vezetője. Titkos ajándékozásai miatt a nép abban a hiedelemben leledzett, hogy a város melletti hegyről, a Taurusról maga a télapó jár le ajándékozni. A nép Noel Papának nevezte Miklóst, ami annyit jelent: ajándékozó apa; hiszen bárki kérte, mindig segített. Életét a szegényeknek és a gyerekek tanításának szentelte. Emberszeretete, segítőkészségének híre messze földre eljutott, kezdték imáikba foglalni nevét.

Egyszerű emberként élt a nép között, órákig sétált a városka utcáin, beszélgetett az emberekkel, figyelt a gondjaikra. Éhínség idején a teljes egyházi vagyont a nép étkeztetésére fordította, ami miatt szembe is került az egyházzal.

Leghíresebb legendája arról szól, hogy volt egyszer egy szegény ember, s annak három lánya, akiknek nem volt hozományuk, így férjhez se tudtak menni. Miklós elhatározta, hogy segít rajtuk, de szemérmességből, szerénységből ezt titokban tette. Az éj leple alatt egy-egy arannyal telt erszényt tett a szegény ember ablakába, egyesek szerint három egymást követő éjjelen, mások szerint három egymást követő évben. A harmadik esetben az ablakot zárva találta, mert kint nagyon hideg volt. Miklós püspök ekkor felmászott a tetőre, és a nyitott kéményen át dobta be az aranyat. A harmadik lány éppen akkor kötötte fel harisnyáját száradni a kémény alá. A keszkenőbe rakott arany éppen behullott a harisnyába. Az apa a harmadik alkalommal megleste az adakozót, hogy megköszönje neki az ajándékot, de Miklós azt mondta, hogy egyedül Istennek tartoznak köszönettel.

Egy másik változat szerint a három lány a szegénység miatt nemhogy férjhez nem tudott menni, hanem ut-

caláynak kellett volna állniuk, de Miklós annyi pénzt adott, hogy még a férjhez menés is sikerült.

A keresztényüldözések alatt Miklóst elfogták, éhezteték, kínozták, de kivégezni nem merték. 325-ben részt vett a niceai zsinaton, ahol egy szenvedélyes vitában arcul ütötte a később eretneknek bizonyult Ariust, akiről ekkor még nem lehetett tudni biztosan, hogy eretnek lesz. Ezért a tettéért Miklóst azonnal felmentették püspöki teendői alól, sőt majdnem haza is küldték. Ám mit tesz Isten, még azon az éjszakán a zsinat több tagjának ugyanaz a különös álma volt. Miklós jelent meg előttük, akinek egyik oldalán maga Isten állt, persze kezében az evangéliummal, a másik oldalon meg Szűz Mária érseki paláttal. Az ámulatba esett tanácstagok azonnal Miklós-hoz siettek, bocsánatát kérve visszahelyezték pozíciójába. Ettől fogva hősünk igen nagy tiszteletnek örvendett, mindenki úgy tekintett rá, mint nagy emberre, aki nem esztelen dühből vágta ám arcon azt az istenkáromló Ariust, hanem Isten iránti buzgalmából.

Azon már meg sem lepődünk, hogy hosszú, békés öregkort ért meg. A legenda szerint lelkét 342. december 6-án angyalok vitték végső nyughelyére, ahol egy tiszta forrás eredt. Ebből a tiszta forrásból áradó szeretettel küldi legendája a mai gyerekekhez utódját, a Mikulást.

Bereczky Géza

December 1. AIDS Világnap

„A stigma öl, nem a HIV.”

1981-től van az AIDS elleni küzdelemnek világnapja. Évekig forgattam HIV fertőzöttekkel, AIDS betegekkel. Köztük jó néhány intravénás droghasználó volt.

János AIDS-es. A barátom. Tőle idézek.

„Tíz évvel ezelőtt beköltözött az életembe az AIDS. Azóta minden napom erről szól. Mi már társak lettünk. Nekem nem kell világnap ahhoz, hogy gondoljak rá. Minden pillanatomban élem... Minden évben csodálkozom a felhajtáson. Gyertyák, fáklyák, beszédek, filmvetítések, felvonulások... Piros szalagok feltűnően kitűzve. Aztán buli. A Világnap ürügyén. Az év egy napján nagyon beszélünk róla. Miért csak egy napon? AIDS Világnap. Jobb lenne, ha az év egyetlen napja lenne, amikor nem lenne szabad beszélni Róla, de a többen kötelező lenne. Minden nap lehet gyertyát gyújtani valakiért, emlékezni valakire. A piros szalagot mi belül hordjuk. Minden nap.”

MÁ

ANNO

Apróságok Wesley életéből – a jócselekedet ajándéka

1. Egy hagyaték elhasználásáról. Wesley barátai közé egy előkelő szenvedő úrhölgy is tartozott, névszerint Leytonstone-i Lewen kisasszony. Ennek Wesley látogatásai minden tekintetben igen jót tettek, úgy hogy a hölgy atyja egyszer így szólt Wesleyhez: „Kegyed több jót tette vele, mint valamennyi orvosai együttvéve.” E hölgynek igen jó tulajdonságai voltak és igen kegyesszívű volt. Emellett földi kincsekben is felette gazdag volt. Wesley még előrehaladott korában is, mikor már 60-70 éves volt, nagy előszeretettel lóháton tette meg utazásait. 1765 december havában lova elesett és megsértette őt erősen. Ez az úrhölgy ajándékozott neki egy fogatot két lóval és ezer fontot (25.000 kor.) hagyott reá. Hopper Kristóf értesítette Wesleyt a hagyatékról és megjegyzé, hogy az összeg egy részét vagy az egészet a newcastlei árvaháznak adhatja, mint Whitefield is egy hasonló esetben tette. Wesley erre ezt írta Hopper úrnak: „Whitefield úr az ő megismerése szerint cselekedett, de nekem nem szabad aszerint cselekednem, mert én nem mások mértéke szerint vagyok Isten szolgája a szegények között.” Egy hét múlva megkapta Wesley a hagyatékot; ahelyett hogy megtartotta volna, minden egyes fontot a szegények között szétosztott és így sok szívet boldogított. Jótékonyága határt nem ismert, kivéve az üres zsebekét. Oliver Tamás mondta: „Százán és ezren fordultak Wesleyhez, könyörögve segítségért, amíg csak az utolsó shilling is el nem fogyott. Erről bizonyosat tesz közvetlen környezete.” Nővérének, Hallné asszonynak, aki hozzá segítségért fordult, ezt írta: „Te elfelejtetted, hogy a pénz sohasem marad nálam, ez égetne engem, ha megtartanám. Kiadom minél előbb, nehogy megszeressem. Azért Londonban kellett volna szólnod erről, mielőtt Lewen kisasszony pénze el volt ajándékozva.”

2. Wesleynek a betegek iránti részvéte. 1776-ban egy szegény leány jött Bristolba és egy kis tejet koldult. Az egész megjelenésében volt valami vonzó,

arcvonásai nemesek voltak, mindenkire azt a benyomást tette, hogy valamely jó családból származott; de tekintete nyugtalan volt és amit csak beszélt és tett azt bizonyította, hogy gyenge elméjű volt. Miután a nevét meg nem tudta mondani egyszerűen Lujzának hívták. Nappal az utcákon járt-kelt és éjjel a bozótokban aludt, dacára a jóakaró intelmeknek és óvásoknak. Néhány év múlva egy Bristol melletti tébolydába került. Amint hallott róla Wesley, azonnal felkereste. Naplójában 1782 márciusában látogatásáról ezeket írja: „Délután meglátogattam a szegény, vigasztalan Lujzát és egy kis időt eltöltöttem nála. Ily arcot már sok év óta nem láttam. Sápadt és rendetlen és a szenvedés nyomai olvashatóak le róla. Haja goromba és kúszált, ruhája pedig csupán egy takaróból áll, melyet maga köré csavart. Arcvonásai kedvesek és műveltek, szemeinek kedves kifejezése van, hangja lágy és kellemes; de a szellemi tehetsége tönkre van téve. Sohasem válaszol egy olyan kérdésre, amely magára vonatkozik, legfeljebb, hogy Lujzának hívják. Nem látzott senkivel sem törődni és sohasem beszélt egy-két szónál többet. „Nem régen egy úr kétszáz mérföldnyirel jött, hogy utána nézzen. Mikor arcát meglátta, erősen reszketett; minden, amit róla mondott csak annyi, hogy Németországban született és 24 éves. Franciául beszélt, amit azonban nem látzott megérteni; amint azonban németül beszélt, annyira megindult rajta, hogy hátrafordult és sírni kezdett” – Egy év múlva Wesley újra meglátogatta, de még szomorúbb állapotban találta, mint utolszor. Később egy másik intézetbe vitték, ahol meghalt. Így Wesley még éltes korában is, nem csupán a szegények, betegek, elhagyottak és fegyencek iránt volt nagy szeretettel és szíves részvétellel, hanem az elmebajosok iránt is. Már 80 éves volt amikor a megzavarodott Lujzának elsötétült lelkeületébe a boldogító igazság néhány fényes szikráját próbálta bejuttatni.

(Forrás: Békeharang. Meghagytuk az eredeti írásmódot és helyesírást. – A szerk.)

**AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM
NŐALAKJAI**

A beginák – világi szentek a középkorban*

A 12-13. században sokkal több nő élt, mint férfi. Ezt minden anyakönyv – illetve az ezt helyettesítő egyházközségi okmány – bizonyítja. A keresztes háborúk során sok férfi meghalt, számos férfi szerzetes lett. Emiatt sokkal több nő kívánt belépni a kolostorokba, mint amennyi novíciát azok be tudtak fogadni. Többek között ez is indokolja a vallási jellegű, de nem egyházi gyökerű begina mozgalom terjedését, a begina házak és udvarok megalakulását.¹

A mozgalom a 12-13. században élte virágkorát, működését a 17. századig nyomon követhetjük. Az utolsó begina udvarokat 1798-ban oszlatták fel.

A 13. századi Kölnben már írásos dokumentumokban megemlékeznek róluk, igaz gúnyos felhanggal. A mozgalom elterjedt Flandria, Brabant, a Rajna-vidék, Észak- és Dél-Franciaország városaiban. Megtalálhatóak voltak a jelentős textilipari és kereskedelmi központokban.

Valószínű, hogy eleinte két-három nő lakott együtt, valamelyik tulajdonában lévő vagy közösen bérelt házában. Külső életformájuk nem térhetett el a korabeli asszonyokétól, a privát szférában azonban vallási életüket másként élték, mint kortársaik. Később válhatott ennek a közös életformának a sajátossága láthatóvá, amikor nők nagyobb létszámmal vidékről városokba költöztek, házakat vettek vagy béreltek és kis közösségekhez csatlakoztak. Fejlődésük során életszabályaik rögzítésére konventeket alapítottak.

A begina csoportok elmélyült hitéletet folytattak, és Krisztus példáját kívánták követni önmegtartóztató, vezeklő, imádkozó életmódjukkal, a testi munkával, a szegények és betegek istápolásával. A mozgalomhoz kötődő nők kezdetben nem csatlakoztak az apácarendekhez, egyrészt, mert túlságosan kényelmesnek és könnyűnek tartották koruk zárdáinak életét, másrészt a fennálló zárdák nem tudták befogadni az összes belépni kívánó nőt. A korabeli vallási mozgalmakhoz hasonlóan a beginák is kevésbé elzárkózó, a többi emberrel szorosabb kap-

csolatot tartó hitéletet kívántak élni. A begina mozgalom azonban egyre inkább társadalmi, gazdasági megoldást kínált azoknak a városi asszonyoknak és hajadonoknak is, akik nem léphettek be a kiválasztott zárdákba, mivel nem rendelkeztek a kívánt hozománnyal.

Kezdetben az ún. begina házakban gyűltek egybe, és ott többé-kevésbé szabályozott életet éltek egy általuk választott főnökasszony felügyelete alatt. Szabályaikat maguk alkották, ezekben egy-egy begina csoport célját, az együttélés szabályait, külső megjelenésüket és vallásos kötelezettségeiket rögzítették. Napjaikat, amelyeket szervezetten és fegyelmezetten töltöttek, a jótékonykodás, a munka és az ima tagolta. Kifejezett céljuk volt a begina közösséghez tartozó nők jó hírnevének megőrzése. Az idők folyamán jellegzetes begina udvarokat hoztak létre. Olyan összefüggő házcsoportokat, amelyeket kerítés vagy árok választott el a környéktől. Legtöbbjükhöz kórház és kápolna is tartozott. Még ma is megtalálhatóak az ilyen házak nyomai Belgium és Hollandia némely vidékén.

E mozgalom kezdettől fogva nagyobb mozgásteret kínált az egyénnek, mint az intézményesített rendek. Némelyik befolyásos begina nagy tiszteletnek örvendett. Misztikusokat és szentek is találunk közöttük. Ugyanakkor a szabályok és ellenőrzések által el nem fojtott lelkiület olyan helyzeteket is teremtett, amelyeket az egyház nehezen tolerált. Mindig körül lengte őket az eretnesség gyanúja, és sokszor megpróbálták a mozgalmat jól ellenőrzött keretek közé szorítani a konventek munkájának szabályozásával, a beginák tevékenységének korlátozásával, mozgásterük szűkítésével.

Néhány begina németre és franciára fordította a Szentírást, és az egyházi szervek szigorú tiltása ellenére szövegmagyarázatokkal látták el fordításaikat. Voltak beginák, akik teológiai művek fordításait olvasták, és a bennük foglalt hittételeket megvitatták. A spirituális és lelki önállóságnak ezt a mértékét nehezen viselte el a kor, amelyben éltek.

Közülük néhányuknak víziója, látomása volt. E misztikus beginák közül hárman a Brabanti Hadewijch, Magdeburg-i Mechtilda és Porete-i Margit azzal is híresesekké váltak, hogy a korabeli népnyelven írtak.

* A cikk az *Embertárs* (ökumenikus lelkipálosok és mentálhigiénés folyóirat) számára készült nagyobb tanulmány része.

Porete-i Margit ismert munkája a „*Jámbor lélek tükré*”. Ebben lelki gyöttrődéseiről írásokat tett közzé és ezt terjesztette Franciaország szerte. Nyilvánosan prédikált Párizsban, és lefordította a Bibliát. Margitot és írásait máglyán égették el.

Magdeburg-i Mechtilda írása „*Az istenség áradó világossága*”. Brabanti Hadewijch írói munkássága levelezéséből, vízióiból és költeményeiből áll. Írásaik központi témája az Istennel való életközösség. Brabanti Hadewijch, Magdeburg-i Mechtilda munkái a német misztika legkorábbi alkotásai.

A beginák a maguk életformájával gyakran irritálták a világi és egyházi környezetüket. Mélyen hierarchikus világban éltek, amelybe sokkal lazább szálakkal illeszkedtek környezetüknél. Ez sokakban, egyháziakban és világiakban is, ellenérzést válthatott ki. Nem tettek fogadalmat, de mégis vallásos életet akartak élni. Istent a világban akarták megtapasztalni. Hitbeli tapasztalataikat nem az egyház nyelvén, hanem saját nemzeti nyelvükön közvetítették. Víziók voltak, sokuknak eksztatikus élményük, ami csodálatot, de gúnyt is kiváltott a kortársakból. Jogilag a városi magisztrátus alá tartoztak, de a saját öltözetükben jártak és a saját szabályaik szerint éltek.

A beginák működése a gazdasági és társadalmi kényszerek mellett az önállósodás öntudatlan kifejeződése

is lehetett. Számos nő azonban nem maradt a beginák között, hanem a megkóstolt viszonylagos önállóság után még teljesebb szabadságra törekedett, és ez rendkívül veszélyesnek bizonyult. Létezett egy érzékeny határ, amit nem volt tanácsos átlépniük.

A német Stumbeleni Krisztinának sikerült a határon innen maradnia. Tizenhárom esztendősen a beginákhoz szökött Kölnbe. Szigorú önsanyargatásban élt, gyakran esett önkívületi állapotba, látomásai és stigmái voltak. A svéd dominikánus szerzetes Petrus de Dacia megírta Krisztina élettörténetét, és 1321-ben, halála után szentként tisztelték. A dominikánusok védelme nélkül könnyen máglyára juthatott volna.

Ugyanakkor a legmagasabb védelem sem bizonyult elegendőnek, ha egy nő túl önállóvá vált.

Nagy valószínűséggel a beginák eljutottak addig a határig, ameddig abban a korban egy női mozgalom eljuthatott. Sok tekintetben a határon éltek: a civil és szerzetesi élet határán, az önálló egzisztenciális lét és a csoporttól, valamint egyházi támogatástól függő lét határán. Szabadabbak és önállóbbak voltak, mint a legtöbb apáca és férjes asszony. Felismerték a női közösségnek (érdekképviselőnek?) azt az erejét, amely majd csak évszázadok múlva jelenik meg, sok esetben szekularizált formában, összefogva és támogatva a társadalom nőtagjait.

Szabó Ildikó

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Tony Campolo történetei

Ezúttal példázatokat olvashatunk Jézusról, a jézusi természetről. A valószínűleg leghihetlenebb állítás, amit az ember Jézusról kijelenthetünk, hogy Ő valóban Isten. Mi, keresztyének hisszük, hogy Isten Jézusban egy lett közülünk. Így lehet valami képünk arról, milyen is Isten.

Hangyák

Képzeljének el egy embert, aki lelkesedett a hangyáért. A háza mögött volt egy hangyaboly, minden nap kiment a hangyáihoz, és teli torokból odakiáltotta nekik: „Hangyák, szeretlek titeket, szeretlek, szeretlek!”

A hangyákhoz persze nem ért oda az üzenet, mert az emberek nem tudnak kommunikálni a hangyákkal akkor se, ha kiabálnak. Így emberünk más módon próbálkozott, hogy megértesse velük a vonzalmát. Naponta cukrot, morzsát és más finomságokat vitt nekik. S míg a hangyák az ajándékot falatozták, ezt kiáltotta: „Ez tölem van. Az én ajándékom. Szeretlek benneteket!” A hangyák azonban nem értették.

Tételezzük fel, hogy ennek az embernek csodás hatalma volt, és bármilyen alakot magára tudott öltetni. Nem kétséges, milyen alakot választott. Hogy a hangyákkal megértesse magát, hangyává kellett lennie.

És pontosan ez történt! Ő maga hangya lett a hangyák között, és beszélt a nagy ember jóságáról, aki mindig magasan felettük állt és ajándékaival kényeztette őket. Elmesélte, hogy az ember mennyire szereti őket.

A hangyák csodálkoztak és megkérdezték: „Hogy lehet, hogy te ennyi mindent tudsz erről az emberről?” És a különleges hangya így válaszolt: „Én magam vagyok ez az ember. Olyanná lettem, mint ti, mert csak így tudtam elmondani nektek, ki vagyok és milyen fontosak vagytok a számomra.”

A herceg

A János 1,14 arról tudósít, hogy Isten emberré lett, és Őáltala benyomást nyerhettünk arról, mit jelent az Isten dicsősége. Søren Kirkegaard ennek alapján elmeséli egy herceg történetét, aki beleszeret egy lányba. A herceg azonban átgondolja: ha felsége magasztosságában menne a lányhoz, az a megilletődéstől nem tehetne mást, mint hogy igent mondjon neki. De ő nem azt szeretné, ha csodálná, hanem a szerelmét akarja elnyerni. Úgy dönt tehát, hogy királyi ruháit letéve egyszerű parasztnak öltözik. Elmegy a piacra, ahol a lány dolgozik, megismerkedik vele és így próbálja elnyerni a kezét. Úgy érkezik hozzá, mint közönséges ember, megkedvelteti magát, és csak aztán fedi fel a valóságos lényét.

Kétség nélkül a minket szerető Isten is magára vette a természetünket, egy lett közülünk, hogy megértesse magát velünk. Ki állhatna ellen a mindenható Isten fenségének? Isten megfosztotta magát ettől a fenségtől (Filippi 2), hogy emberi alakot öltön. Éppen ebben az emberben tárja fel Isten nekünk a teljességét. Ezért ismerjük.

A futás

Isten emberré válásának egy másik jó illusztrálását látjuk az 1996-os olimpiai játékok során. Derek Redmond, egy amerikai futó benevezett a 400 méteres futásra. Évek hosszú során edzett az apjával, aki a tréner volt.

A futás során Redmond nagy előnyre tett szert a többiek előtt, mikor hirtelen elszakadt az Achilles-ina. Mindjárt visszaesett, mégsem adta fel. Sántítva vonszolta magát tovább. A nézők lelkesen ünnepelték a sebesült futót, de olyan nagy volt a sérülése, és fájdalma olyan elviselhetetlen, hogy érezte, nem megy tovább. Hirtelen egy középkorú férfi tört át palánkon, berohant a pályára, odarohant hozzá és támogatta, hogy megtegye a hátralevő szakaszt. Az apja volt.

Redmond így nyilatkozott a sajtónak: „Ő volt az egyetlen, aki ebben a pillanatban segíteni tudott, mert csak ő tudta, min mentem át.”

Éppen így áll mellénk mennyei Atyánk, hogy a hátralevő úton támogasson. Ő az egyetlen, aki képes erre,

mert csak ő tudja igazán, mi mindenben mentünk keresztül és még mi van előttünk.

Egy háziasszony

Egyik barátom mesélt egyszer egy háziasszonyról. A gyerekek az iskolában voltak, ő maga mosogatott éppen, mikor rámeredt a kezében tartott tányérra. Elgondolkodott: „Hányszor is mostam már el ezt a tányért? Hányszor törölgettem el? És még hányszor fogom elmosogatni és megszáritani?” Azzal félretette a tányért, visszaakasztotta a kötényét a fogásra, néhány holmit bepakolt és elment.

Este felhívta a férjét. Elmondta, hogy jól van, de nem akar többé hazamenni. A következő hetekben időnként jelentkezett és érdeklődött, a férje és a gyerekek helyzete felől, de nem mondta el, hol tartózkodik.

Minden könyörgés, hogy jöjjön haza, hatástalan maradt. Végül a férje felbérelt egy detektívet, hogy nyomozza ki, hol van a felesége. Sikerült kideríteni, hogy egy másik államban él, és egy kis lakásban lakik egy vendéglő emeletén, ahol pincérnőként dolgozik. A férfi azonnal útnak indult, hogy hazahozza. Kopogott az ajtaján. Mikor az asszony meglátta, egy szót sem szólt. Bement a hálószobába, összepakolt és hang nélkül követte az autóhoz. Hallgatásba burkolózva ért haza.

Otthon néhány órával később a férfi végre megtörte a csendet és megkérdezte: „Miért nem jöttél már előbb haza? Hiszen telefonon könyörögtem többször is, hogy gyere vissza. Miért nem engedted?”

Az asszony így válaszolt: „Hallottam, mit mondasz, de csak mikor eljöttél hozzám, akkor lett világos, milyen fontos vagyok, és mit jelentek neked.”

Épp így el lehet mondani, hogy az Ószövetség prófétái ugyan megpróbálták megértetni velünk Isten szeretetének nagyságát, de ez az üzenet igazán csak akkor érkezett meg hozzánk, mikor Isten személyesen eljött. Ő maga személyesen belépett az emberiség történelmében, ember lett az emberek között, és mint egy közülünk, testében megmutatta szeretetét.

Egy igaz barát

Jézusban Isten azt adja tudunkra, hogy a barátai vagyunk. E barátságra utal az az anekdota, mely az első világháború katonái közt terjedt el.

Egy éjszaka, mikor a harc a lövészárkokig terjedt, egy hadnagy parancsot adott az embereinek, hogy a mezőn keresztül támadják le az ellenséget. A katonák kimásztak a biztos fedezékből és igyekeztek megközelíteni az ellenséget. Hirtelen ellentűzben találták magukat. Golyók füttyültek minden irányból. A megrémült emberek a lehető leggyorsabban visszakúsztak a lövészárkokba és fedezéket kerestek. Mikor a tűzharc csillapodott, kü-

lönleges csend állt be, melyet csak egy sebesült sóhaj-tása és nyögése tört meg, aki kint maradt a csatamezőn. A katona a barátját, George-ot hívta, hogy jöjjön érte. George könyörgött a hadnagynak, hogy adjon rá engedélyt. De a fiatal hadnagy elutasította. Azt magyarázta, hogy nem akar még egy embert elveszteni egy olyan mentési kísérlettel, mely nyilvánvalóan nem jól végződik. „Egy embert már elvesztettem, nem akarok még egyet!” ordította. De a fiatal újonc makacsul kitartott a kérése mellett, míg a hadnagy mérgesen beleegyezett: „Na jó! Ha mindenképpen a fűbe akar harapni, hát tessék! Nincs kedvem tovább hallgatni a siránkozását. Ha azt akarja, hogy kinyírják, induljon!”

A fiatal katona tehát ismét kimászott a futóárokából és óvatosan, centiről centire a barátjához kúszott, megragadta, és magával húzta az árok biztonságába. A széléről előbb őt nyújtotta le, majd ő is behuppant az árokba. De már késő volt. A barátja meghalt.

A hadnagy ordított: „George, nem megmondtam, hogy nincs értelme? Miért tette kockára az életét hiába? Az egész csapatot veszélybe hozta – és mi haszna van ebből? Idióta próbálkozás volt!”

George így felelt: „Hadnagy úr, én ezt másképp látom. Mikor odaértem hozzá, még élt és utolsó szavai ezek voltak: »George, tudtam, hogy eljössz!«”

Így tesz egy barát. Pontosan így tett Jézus értünk. Eljött a kétségbeesésünkbe, reménytelenségünkbe. Elhagyta a menny biztonságát, hogy magához, biztonságba vigyen bennünket.

Mit tett értünk?

Ha feltesszük azt a kérdést, hogy mit tett Jézus értünk a kereszten, egész sor szempontot vehetünk szemügyre. Mikor fent függött a gerendán és bűneink büntetését magára vette, azzal megváltást hozott nekünk. Ezért az ítélet napján nem kell félnünk az ítélettől, mert a Róma 8,1-ben ez áll: „Isten ítélőszéke előtt nincs semmi kárhovatatása azoknak, akik Jézus Krisztussal vannak összekötve.” De ez nem minden, amit tett értünk. Nem csak a bűneinkért szenvedett, sőt elfelejti, hogy egyáltalán vétkesek vagyunk. Őszintén szólva nem szívesen kerülnék a mennybe, ha Isten felelgetné a bűneimet. Azt várom, hogy ha megérkezem, Isten így szól majd: „Campolo, már vártunk!” Istennek hála a bűneink el vannak törölve és a tenger mélyébe dobták őket, ha Jézushoz fordulunk velük. Nem emlékezik többé rá senki (ld. ApCsel 3,19 és Zsolt 51,9).

A pontos idő

Egy fiatalember furakodott át a váróteremben várakozók tömegén. Hűségesev evangélistaként a *Négy lelki törvény* c. kis könyvecskét osztogatta.

Egy padon egy idős színes bőrű férfi ült, tisztos, ősz hajú úr modern szabású öltönyben. Ültében elbóbiskolt, de a fiatalember missziói buzgóságában nem zavartatta magát, és megérintette az idős úr térdét. Az felriadt és zavartan kérdezte: „Mi van? Hol vagyok, Mi történt?” „Uram, meg van ön mentve?” kérdezte az erélyes fiatalember keresetlen egyszerűséggel. „Igen – válaszolt az idős úr. – Persze. Azt hiszem! Azt hiszem, meg vagyok mentve!”

„De ez nem elég – felelte a fiatal. – Meg tudja jelölni az időpontot, mikor történt ez?” „Pontosan nem – volt a válasz. – De mintegy 2000 évvel ezelőtt.”

Ezt nevezem én jó teológiának. A megváltásunk azon nyugszik, amit Isten tett értünk 2000 évvel ezelőtt. Akkor fizették ki megváltásunk árát és bűneink büntetését akkor engedték el. Lehet, hogy csak most ismertük fel, de Jézus akkor, 2000 évvel ezelőtt mindent megtett a kereszten, amire ehhez szükség volt.

Egy üres szalag

Mikor még kisfiú voltam, egyszer egy evangélista jött a gyülekezetünkbe és kijelentette, hogy az ítélet napján egy nagy filmvásznon (ma videót említenénk) életünk minden piszkos tetteinek részletei lepereregnek. Majd rám nézett: „És édesanyád is ott lesz!” Ettől a gondolatától libabőrös lett a hátam.

A Watergate botrány kihallgatásai során az államügyész feltett egy magnószalagot. Ezen Nixon vezérkarának két tagját megbízta, hogy a Watergate ügyet tussolja el. A kihallgatások során Richard Nixon személyi titkárnőjét is a tanúk padjára hívták, és a szalagot teljes nyilvánosság előtt lejátszották. A tévénezők élőben lehettek tanúi ennek a drámai pillanatnak. A szalag annál a helynél, ahol a büntettet állítólag bizonyítani lehetett volna, elhallgatott. A nézők az egész országban feszülten figyeltek. 18 és fél percig csak a szalag surrogása hallatszott, egyetlen hang sem. A titkárnő kitörölte a felvételt!

Azért beszéltem el ezt a történetet, mert jól illusztrálja, hogy valószínűleg nincs olyan videószalag, melyen minden bűnöm látható. És valószínűleg az önök szalagja sem létezik. És ha mégis, hallják az evangélium vigasztaló üzenetét: JÉZUS LETÖRÖLTE A SZALAGOT!

Elfelejtve

Úgy mondják, egy katolikus püspök egyszer felháborodott azon, hogy egyházmegyéjének területén egy asszony azt állította, hogy naponta beszél Jézussal. Az asszony körül egy kis közösség jött létre. Házában naponta összegyűltek az emberek. Letérdeltek, imádkoztak, énekeltek és a rózsafüzért imádkozták.

A püspök attól tartott, hogy az ügy kicsúszik az ellenőrzése alól, ezért meglátogatta az asszonyt. Kinyilvánított

ta, hogy ő a maga részéről meglehetősen biztos abban, még ha az asszony hiszi is, hogy Jézussal beszélget, az csak a fantáziájának terméke. Hogy érveit alátámassza, kijelentette: „Ha Jézus valóban itt van ebben a szobában és maga tud velem beszélni, akkor kérje meg, nevezze meg azt a három bűnt, amit ma reggel gyónásban elmondtam. Akkor talán hinnék magának.”

Az asszony egy darabig csendben ült. Aztán mosolygott, ránézett a püspökre és így felelt: „Megkérdeztem. De Jézus válasza ez volt: 'Elfelejtettem'”.

Olyan Istenünk van, aki nem csak megbocsát, hanem elfelejt is. Elveszi a bűneinket és elfelejti, hogy elkövettük.

A kézigránátok

Egy fiatal újoncot tengerész kiképzésre osztottak be a kaszárnyában. A fiatal ember abból a fajtából való volt, aki egyszerűen más, mint a többiek. Kedvenc áldozata lett hát azoknak, akik szívesen kigúnyolnak mindenkit, aki elüt a normától.

A barakkban, ahol elszállásolták, különösképpen gorbán bántak vele. A többi újonc minden elképzelhető módon megalázta. Egy nap egyiküknek az a kiváló ötlete támadt, hogy halálra fogják rémíteni. Egy hatástalanított kézigránátot dobnak a földre és úgy tesznek majd, mintha az bármely pillanatban robbanna. Mindenkit beavattak, és már előre örültek a mulatságnak. A kézigránátot tehát ledobták a padlóra és valaki elordította magát: „Ki van biztosítva! Fedezékbe!” Azt hitték, hogy a társuk esztétetve teljes pánikba esik és kiugrik az ablakon. Ehelyett rávetette magát a gránátra, betakarta a testével és odakiáltott a többieknek: „Gyorsan, mentsétek az életeteket! Különbén mind meghaltok!”

A többieket szégyen fogta el. Megértették, hogy az, akit ki akartak nevetni, kész volt életét áldozni értük.

Épp így volt Jézussal is.

Időtlenül

Albert Einstein relativitás-elmélete szerint az idő viselkedése a mozgáshoz képest relatív. Mennél gyorsabban haladunk, az idő annál jobban sűrűsödik, komprimál. Tisztán feltevésen alapuló elgondolás szerint ha 272.000 km/sec. sebességű rakétán utaznánk az űrben és 10 év múlva térnénk vissza, csak fele annyit öregednénk, mint azok, akik itt maradtak. A földi 20 év nekünk csak 10 évet jelentene. Ha 288.000 km/sec repülhetnénk a világűrben, akkor a 20 év egy nappá zsugorodna. És ha 300.000 km/sec gyorsaságot elérnénk, akkor a teljes idő egy percéé zsugorodna. Másként mondva minden egyszerre történne. Fénysebességnél az idő, ahogy ma ismerjük, megszűnne létezni.

Meg vagyok győződve arról, hogy Jézus, ahogy a kereszten függött, Isten és ember volt egyszerre, bármilyen hihetetlenül is hangzik. Mint ember halt meg és a halála a múltban történt esemény. Mivel azonban a kereszten egyidejűleg Isten is volt, minden ember és az egész emberi történelem számára jelenvaló volt és van. Ezzel azt szeretném mondani, hogy Jézus ebben a pillanatban, ahogy ezt ön olvassa, önnel van a golgotai kereszten. Ebben a percben lenéz önre a golgotai keresztről.

Isteni lénye más dimenzióban éli meg az időt. Ezért mondhatta: „*Mielőtt Ábrahám lett, ÉN VAGYOK.*” (János 8,58) Ez nem egy egyszerű nyelvtani tévedés. Jézus azt jelentette ki ezzel, hogy az Ábrahám előtti idő számára jelenvaló. És azt, hogy minden egyes ember élete minden pillanatában egyidejűleg Isten örök jelenvalóságában áll.

Mikor Jézus 2000 évvel ezelőtt a kereszten függött, egyben kortársunk is volt; a kereszt perce és a jelenlegi perc, mikor ezeket a sorokat olvassa, párhuzamosan történik. Ha beleegyezik, Jézus a kereszten kapcsolatba lép önnel. Szívacsként fogja felszívni emberi voltának sötét oldalait. Minden tisztátalant, piszkost és csúnyát mint egy ozmózisos folyamatban felszív. Teljesen feloldódik az ön személyében! Az ön lényében! Ezért írja a Biblia: „*Mert őt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk.*” (2Korinthus 5,21)

Jézus szeret engem

A nagy svájci teológus, Karl Barth egyik utolsó előadását tartotta a chicagói egyetem teológiai fakultásán. Az előadás végén a fakultás dékánja szót kért és tudatta a hallgatósággal, hogy Barth professzor nem érzi jól magát és kimerült. „Ezért – folytatta a dékán – mindnyájunk nevében csupán egyetlen kérdést szeretnék feltenni.” Barth-hoz fordult és megkérdezte: „Az élete során nyert teológiai felismerések közül melyik volt a legfontosabb?” Ez elképesztő kérdés volt ahhoz az emberhez, aki élete folyamán tízezernyi oldalon fejtette ki gondolatait, és akinek teológiai nézetét összetettségében aligha lehetne felülmúlni. A diákok jegyzetfüzetüket készenlétben tartva feszülten figyeltek, hogy koruk legnagyobb teológusa nézeteinek eszenciáját lehetőleg szó szerint megörökítsék.

Karl Barth behunyta a szemét és egy percig gondolkozott. Aztán elmosolyodott, ránézett az ifjú hallgatókra és így szólt: „Életem legnagyobb teológiai felismerése ez: Engem szeret Jézusom, Bibliámból jól tudom!”

Fordította: Czövek Olivérné
(Folytatjuk)

ÍGY ÍRUNK MI

„Küldeném magamat...”

Ajándékot adni jó. Ajándékot venni tortúra. Sorban állunk, amikor megvásároljuk, majd sorban állunk, amikor visszacsereéljük.

Ünnep közeledik. Nekem az ünnep nem alkalom, hanem lelkiállapot. Izgatottság, hogy tudjak örömet okozni. Már megtanultam, hogy nem nekem kell tetszenie a kiválasztott ajándéknak, hanem akinek adom. Emlékszem, egyszer egy gyönyörű art deco tálra akadtam. Sima, gömbölyű forma, füstlila szín. Akinek lelkesen odaadtam, arról kiderült, hogy a Herendit, legföljebb a Zsolnai mintát szereti, nem egy ilyen „dísztelen vacakot”.

Nem szeretek olyan hasznos dolgot adni-kapni, amit úgyis meg kell venni. Zoknit, zsebkendőt, stb. (Hacsak nem egy félpár zöld zokni rózsaszínű stoppolással!) Csokoládét, jó bort, „luxusnasit” mindig jó kapni. A dobozos csokikról Magdi néni jut az eszembe. Összegyűjtögette a kapott édességeket, és elajándékozta. Gyerekek, és olyanoknak, akik senkitől sem kaptak ajándékot. Egyetlen szépen csomagolt finomság sem csábította el.

A kitalált ajándékokban a gyerekek a legötletesebbek. Legyen az rajz, gesztenyebaba, sógyurma figura. A lányomtól kaptam egypéldányos Mamaújságot, kézzel írt napi jókívánság naptárt, felnőttként élményeket.

Kétségbeesett ajándékok az erőn felüliek, a megfelelően kívánóak, a szeretetet könyörgőek. Akik kapják, általában az árat nézik, nem az értékét. A sztereotip ajándékok ismétlik magukat. Az évi pulóver, a sokadik kristály pohár készlet vagy a kegyetlen boríték.

A legértékesebb ajándék, ha azt adjuk a magunkéból, ami tényleg a miénk. Odaadjuk és lesz valamije, ami egy kicsit mi vagyunk.

Valahol olvastam és az ajándékok listájához hozzáfűzném. „Mit adj? Az ellenségeidnek megbocsájtást, a barátodnak szeretetet, mindenkinek jóindulatot, gyerekednek jó példát, magadnak tiszteletet”.

MÁ

A szeretet az, ami Karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani.

Egy hétéves kisgyermek szerint

ÍGY FŐZÜNK MI

Kedvenc ünnepem a hanuka. Szeretem a hősokról szóló történeteket, a csodákat. A gyertyafényt, az éneklést. És persze a nyolc napig égő olajra emlékezve a fánkot. A hagyományos fánk üdebb változatát ajánlom az ünnepre.

Almás fánk

Hozzávalók:

25dkg reszelt alma

25dkg liszt

1 tojás

1 csomag sütőpor

fahéjas cukor

olaj a sütéshez

Az anyagokat összekeverjük, forró olajban kisütjük.

* * *

Hagyományos hanukai étel a burgonyás latkesz

Hozzávalók (4-6 adaghoz)

öt nagy krumplit hámozunk

egy nagy fej vöröshagyma

három tojás

1/3 csésze liszt

1 tk. só

1/4 tk. őrölt fekete bors

3/4 csésze olaj a sütéshez

Elkészítés (a sütéshez 25 cm átmérőjű nyeles serpenyőt használjunk.)

Reszeljük le a burgonyát és a hagymát. Nyomkodjuk ki a felesleges vizet. Adjuk hozzá a tojást, lisztet, fűszereket, majd keverjük jól össze. Forrósítsuk fel az olajat, majd vegyük kisebbre a lángot. Egy nagykanálnyi masszát tegyünk a süstető olajba. Kb. 5 percig süssük, amíg aranybarna lesz. Fordítsuk meg és a másik oldalát 2-3 percig süssük. Itassuk le a fölösleges olajat. Tálaláskor adjunk mellé almaszószot.

(Elkészíthetjük krumpli helyett cukkiniből, vagy sárgarépból is.)

Jó étvágyat!

MÁ

ZSIDÓ ÉLET

Ajándékozás, adományozás a zsidó vallásban

„Jár előtted a te igaz tettered.”

December nagy ünnepek hónapja, a keresztény és általában a zsidó világban is. Közeledik Hanuka, a fény nyolcnapos zsidó ünnepe. (Időszámításunk szerint Kiszlév hó 24. napján kezdődik, ami a Gergely naptár szerint általában decemberre esik. Ezért gondolják némelyek tájékozatlanul, hogy ez a „zsidó karácsony”.) Ekkor hirdetjük a csodát, hogy a zsidókat nem lehetett beolvasztani egy másik népbe, és hogy az Örökkévalóhoz és a hagyományainkhoz való kötődésünk erősebb, mint bármely más környezet csábítása.

A gyerekek apró ajándékokat vagy kevés pénzt kapnak az ünnep minden estéjén. De ez csak része az ünnepnek, a legnagyobb ajándék, hogy együtt a család. Közösen játszunk a *trenderlivel*, a pörgettyűvel, a tanulságos játékkal, s gyermekeink közben megismerik a csodát, hogy hogyan égett egy napra elég olaj a Szentélyben nyolc napon át, s hogyan győztek Makkabeus őseink a görög hódítók felett. (Kell-e nagyobb ajándék a szabadság tudatánál?)

Az ajándékozásnál nagyobb hangsúlyt kap nálunk az adományozás, jótékony célra. Ez alól a micva-kötelesség alól a legszegényebb ember, aki maga is adományból él, sem kivétel. Bölcsseink mondják, hogy minden ember köteles adományt adni még a legszegényebb is, akár abból, amit neki adnak, akár bármilyen csekélységet, mert tőle a legkevesebb is becsesebb, mint gazdától a sok.

Vallásunk pontosan előírja, mikor, milyen alkalomra kell adományoznunk, és ennek a mértékét is megszabja. (Szép attól, aki többet ad, de a saját és családja megélhetését, egészségét nem kockáztathatja a túlzott jótékonykodás miatt.)

Az adakozás mértékére vonatkozóan a hívők tekintetében az ószövetségi elv a tized volt. Az Ószövetségben a törvény alatt a tized adásának elmulasztása haragot és ítéletet vont maga után, viszont a szabad adakozás elmulasztása a jutalom elmaradásával jár az

Örökkévaló részéről. Amíg állt a jeruzsálemi szentély, minden évben fel kellett vinni a lakosságnak a tizedet a termésből, és a fennmaradó részből is két tizedet kellett jótékonyági célra adakozni. A termelők ma is fenn hagyják a termő fákon a gyümölcs egy részét az ültetvény szélén, hogy az arra járó csillapíthassa éhségét. Szép példát látunk a piacokon, ahol az áru (még fogyasztható) egy részét a kereskedők ott hagyják a pultokon, hogy a szegények szégyenkezés nélkül elvihessék azt.

A szegényeknek annyit kell adnunk, amennyi a hiányuk. Az olyan szemérmes szegénynek, aki csak titokban fogad el adományt, a helység lakói kötelesek megadni minden szükségletét, legalább annyit, amihez elszegényedése előtt hozzá volt szokva. A snoreroknak (házzól házra járó koldusoknak) legalább két ebédre valót kell adnunk és szállást, vagy szállásra valót is, minden városban, ahol járnak. A Tóra parancsa jótékony adományt adni Izrael szegényeinek: „*Nyitva nyisd ki kezedet neki.*” (5Mózes 15,8) Valamint, hogy a bálványimádó (nem zsidó) szegényt is élelmezni és öltöztetni kell!

„*Azon, aki másokon könyörül, könyörül az Ég is.*” (5Mózes 13,18)

Karinty Frigyes viccesen említi: „*Csak annak adok, aki nekem rokonszenves. De nekem nem rokonszenves, akinek adni kell.*” Sok ember így van ezzel, de tudnunk kell először is azt, hogy minden az Örökkévalóé. Másodszor, Ő mindenek teremtője, alkotója és adója. Harmadszor, a hívő adakozásakor annak egy részét adja vissza, ami különben is Hozzá (az Örökkévalóhoz) tartozik.

Az adakozás és az ajándékozás között nagy különbség van. A mai, modern időkben sokan szükségletnek érzik kívánságaikat. Ha körül nézünk karácsony táján az üzletekben, láthatjuk a nagy tolongást, mert mindenki meg akar felelni a vélt várákozásnak. Az adományozás

nagy akadálya a fogyasztói társadalom. Az emberek egyre több pénzt költenek anyagi dolgokra. Már kisgyermek korban a hirdetések rabjaivá válhatnak, és úgy érzik sokan, ha nincs olyan márkás „valamijük”, amit hirdetnek, és ami a szomszédnak, a barátoknak már van, akkor ettől ők kevesebbek. Akkor is kisebbségi érzésük támad, ha nem tesznek ki magukért erejükön felül az ajándékozásban. Hihetetlen, hogy a fogyasztói életstílusban milyen gyakran válik a „kívánság” „szükségé”. Nézem az embereket a villamoson, autóbuszon. Elgondolkodtat, vajon mindenkinek a drága okos telefonra van szüksége? Nem hiszem. Azt sem, hogy telefonjainkat félévente újabb modellre kell cserélni, sokszor annak árán is, hogy 1-2 évre kölcsönt kell felvennünk. Szomorú, hogy egy-egy ünnep során hány ember adósodik el, mert csak a legdrágább játékokat veheti meg a gyerekeknek, hiszen mit szólnak mások, ha ők lemaradnak mögöttük? És mit szólnak az óvodában a többi szülők, ha nem márkás ruhákban jelenik meg gyermekük, akkor is, ha hetek alatt kinövi azt? A vallás a szükségleteinket helyezi előtérbe hiú és buta kívánságainkkal szemben.

Ugyanakkor azt is el kell ismerni, valóban kevesebb figyelmet igényel, ha közös, tartalmas időtöltés, egymásra figyelés helyett szeretteinknek drága ajándékot veszünk. De vajon melyik értékesebb?

„Időt kell szakítanod embertársaidra, tégy valamit másokért, ha még oly apróságot is – valamit, amiért fizetséget nem kapsz, csupán a kitüntető érzést, hogy megtehetted” – mondta Albert Schweitzer.

Van e nagyobb öröm, mintha gyermekünk, unokánk készít a számunkra saját kezűleg ajándékot, vagy házastársunk gyengéd megnyilvánulása egy közös programmal? Többet ér az minden drága műszaki tárgynál. És vajon idős szüleink nem örülnek e jobban egy kedves, számukra érdekes színházi előadásnak, melyet velünk élvezhetnek, mint a szokványos meleg papucsnak?

Vallásunk az ajándékozás küldését is szabályozza: például minden ember köteles legalább egy embertársának két külön darabból álló ajándékot küldeni Purim ünnepén. Aki minél több ajándékot ad felebarátjának (árváknak, szegényeknek), annál dicséretre méltóbb, mert „életre kelti a megalázottak lelkét és feléleszti az elnyomottak szívét”.

Adományainkat lehetőleg titokban kell adnunk, és sosem szabad dicsekednünk azzal, amit adtunk. Ám, ha valamilyen tárgyat adományozunk, írjuk rá nevünket.

Szabad, sőt helyes így cselekedni, hogy emlékül és például szolgáljon mások számára.

Aki Izraelben jár, vagy más országokban zsidó intézményeket, kórházat, szociális otthont, iskolát, zsinagógát stb. látogat, ott láthat táblákat azok neveivel, akik jelentős ajándékot adtak ezeknek az intézményeknek, a saját, vagy valamely családtagjuk nevében, vagy emlékére. Az izraeli kórházak vagyont érő, legmodernebb diagnosztikai készülékeinek jelentős részét gazdag zsidó családok adományozzák, szerény táblákon megemlítve, mely családtagjuk emlékére, vagy kinek a nevében.

„Ki érdemet akar szerezni magának, gyűrje le rossz ösztönhajlamát, és tárja ki egészen a kezét, és minden, amit szent célra, I. nevének szánt, tegye azt a legjobban és a legszebben. Ha imaházat építtet, legyen az szebb az ő lakóházánál, ha enni ad a szegény éhezőknek, adjon asztala legjobbjából és legfinomabbjából, ha felruhazza a mezítelent, adjon rája ruhája legjobbjából. Ha szent célra szentel valamit, szentelje a legszebbet vagyonából, így mondja az Írás is.” (3 Mózes 3,10)

„Tégy minden jót, amire képes vagy és tedd olyan csendben, ahogyan csak lehetséges.” (Charles Dicken)

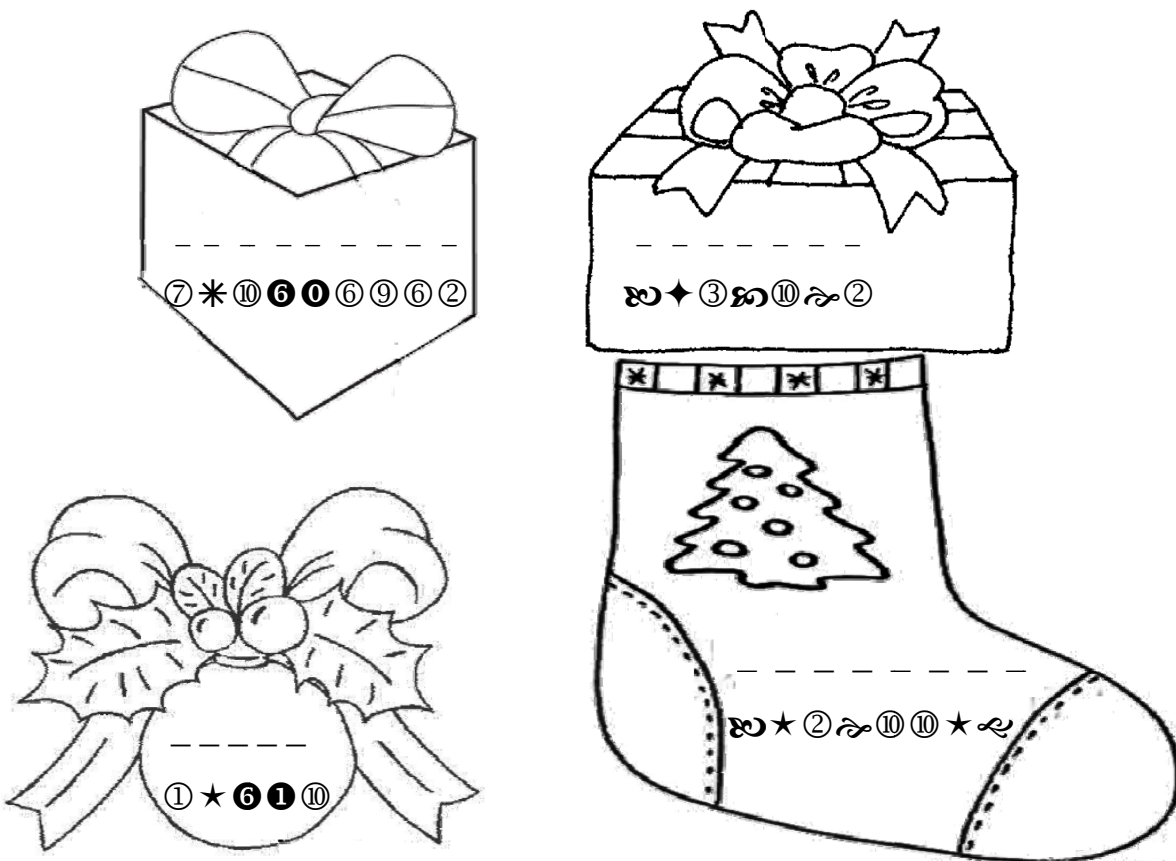
Az emberek többsége azt vallja, hogy jobban szeret adni, mint kapni, mert így kifejezheti érzelmeit. Erre nagyon jó alkalmat szolgáltatnak az ünnepek. Egy kis odafigyelés, figyelmesség, szeretet, személyre szóló ajándék erősíti kapcsolatainkat, és ez nem pénz kérdése. De az ünnepeken kívül is érdemes megállnunk arra rászoruló embertársaink mellett, és segíteni nekik tőlünk telhetően, hogy ételhez, meleg ruhához juthassanak. Amennyivel kevesebb pénz lesz ettől a pénztárcánkban, annyival leszünk mi többek, és annál fényesebben világítanak Hanuka gyertyáink és a karácsonyfán égő gyertyák is, melyek visszatükröződnek szeretteink szemében.

Schlesinger Hanna, Tel-Aviv

Karácsonyi ajándék tippek:
Az ellenségednek, megbocsájtás.
Az ellenfelednek, tolerancia.
A barátodnak, a szíved.
Egy vásárlónak, szolgálat.
Mindenkinek, emberszeretet.
Minden gyereknek, jó példa.
Önmagadnak, tisztelet.
Oren Arnold

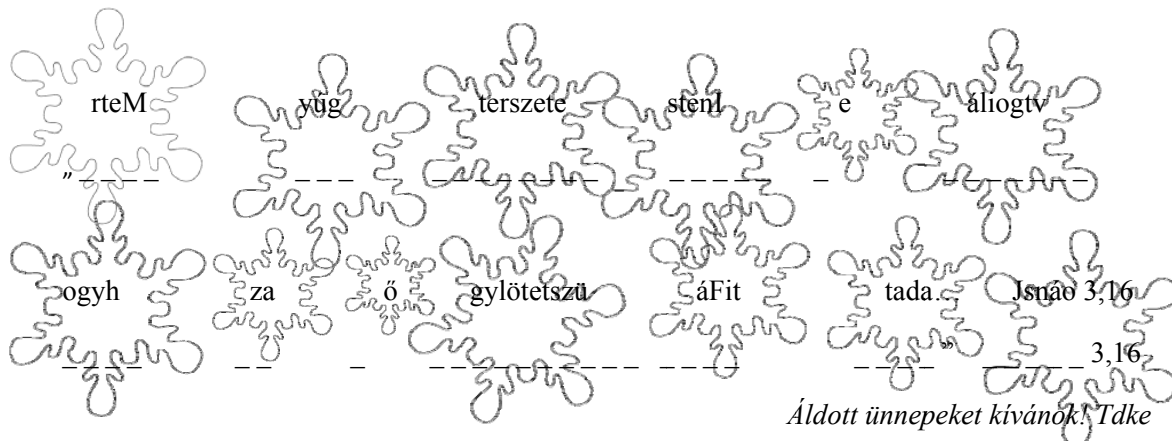
IFI SAROK

Fejtsd meg a rejtvényeket az ajándékdobozokban!

á-*, k- ②, é-★, cs-⑩, g-④, J-①, b-⑧, l-③, e-⑦,
o-⑥, ö-★, p-⑦, r-⑨, s-⑩, sz-⑩⑥, t- ①, u-①, zs- ⑥⑩

Isten ezt adta nekünk ajándékba:

Áldott ünnepeket kívánok! Tdke

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

Jézus, Te vagy életem és ajándékom

Ez az újévi kantáta (*Istenünk, a Te nevedhez méltó dicsőséged is – Gott, wie dein Name, so ist dein Ruhm*, BWV 171) valószínűleg 1729. január 1-jén hangzott el először Lipcsében, szövege Christian Friedrich Henrici (művésznevén: Picander) tollából származik. Tekintettel arra, hogy a mű karácsony nyolcadnapjára, Jézus névadásának (és körülméletésének) ünnepére íródott (*Festo circumcissionis Christo*), a „név” (amely természetesen maga egyfajta adomány, ajándék) mindvégig, mindegyik tételben különös hangsúlyt kap.

1. Kórus: A 48. zsoltárból vett mondatból (Zsoltárok 48,11) nagyszabású, ünnepélyes kórusfuga bontakozik ki, amelynek fényét trombiták és üstdobok fokozzák: *Istenünk, a Te nevedhez méltó dicsőséged is, egészen a világ végéig.* (Vashegyi György nyersfordítása. A mű a világhálón meghallgatható: <https://www.youtube.com/watch?v=PaLZhLHr4qU>)

2. Ária (tenor): A nyitótétel gondolatiságához szorosán kapcsolódik e tenorária, amelyet két szólóhegedű és continuo kísér. Míg az első tétel az (emberi léptékben végtelen) időbeli távlatot fogalmazza meg („*egészen a világ végéig*”), addig ez az ária az isteni mindenhatóság térbeliségét emeli ki („*amerre csak a felhők járnak*”). Különösen plasztikusan kitapintható ez a térbeli dimenzió a „magasztal” (= magasra tesz, dicsőít – *erhöhen*) szó dallami megformálásánál:

Urunk, amerre csak a felhők járnak, / Eljut neved dicsősége is. / Minden, ami ajkát mozgatja, / Minden, ami lélegzik, / Téged magasztal hatalmadban.

3. Recitativo (alt): E tételben a „név”: Jézus neve. Azé, aki testi mivoltában már nincs köztünk, de – mint név, szó, ima, remény, vigasz, segítség, ajándék – annál inkább betölti életünk: *Te édes Jézus-név, egyedül Benned / Találom meg nyugalmam, / Te vagy vigaszom a földön: / Hogyan lenne lehetséges, hogy / Féltsem a kereszt súlyát? / Te vagy erős váram és dicső*

lobogóm, / Ide menekülök, / Amikor üldöztetés ér, / Te vagy életem és fényességem, / Tisztességem, bizodalmam és / Segítségem veszély idején, / Valamint újévi ajándékom is.

4. Ária (szoprán): E szólóhegedűvel és continuoval kísért ária – hitvallás. A hívő első és utolsó szavaként kiejtett Jézus-név nem más, mint tökéletes azonosulás Krisztussal, aki magát mint „kezdet és vég”, „alfa és ómega”, „első és utolsó” definiálja: *Jézus legyen hát első szavam, / Melyet az Újévben kiejtek. / Újra meg újra / Örvendezzen szám az Ő nevében, / És életem utolsó óráján is / Jézus legyen végső szavam.*

5. Recitativo (basszus): A „név” e tételben az ima, a könyörgés foglalatává válik (János 14, 13). Annak a reménynek zálogává, hogy a „tűz, járvány és háború” megszűnik, s átadja helyét a ragyogó fénynek és az öröme: *Hiszen Te magad mondottad, Urunk: / „Kérjete csak az én nevemben, / És akkor minden megadatik! Ámen!” / Így hát Hozzád könyörgünk, / Egész világ Üdvössége: / Ne utasíts el minket többé, / Védelmezz ezen Újévben / Tűz, járvány és háború veszélyétől! / Add, hogy szavad, annak szép fénye / Még fényesebben és erősebben ragyogjon; / Add, hogy vezetőink / És egész országunk népe / Felismerje üdvöd áldását; / Adj hát mindenkor / Örömet és üdvöt, minden embernek. / Kérünk Téged, Urunk, a Te nevedben, / Mondd hát: „Igen!”, mondd: „Ámen!”*

6. Korál: Befejezés és újrakezdés, átok és áldás sűrűsödik össze a zárókorálban. Bach számít a lipcsei gyülekezet emlékezetére: ugyanez a korál hangzott el négy évvel ezelőtt is, 1725. január 1-jén. (BWV 41: 6) Újra megkerültük a Napot! Valami befejeződik, valami elkezdődik: *Fejezzük hát be az előző évet / A Te neved dicséretével, / És énekeljük ugyanezt / A keresztények közösségében. / Irányítsd egész életünket / Mindenható kezded, / Őrizd meg kedves keresztényeidet / És hazánkat biztonságban! / Áldásod fordítsd felénk, / Adj békét mindenfelé, / Add, hogy hamisítatlanul mindenhová / Eljusson boldogító Szavad, / Az ördögöket pedig sújtsd le / Itt és mindenhol!*

Göncz Zoltán

HÍRMOZAIK

„Vegyen egy jó szót!” – Írók, költők, alkotók jótékonyági akciója

Kézírást szavaikat, mondataikat adják egy könyvesboltban konzervért, lisztért, rizsért... Az enivalót Magyarország egyik legnagyobb szegényiskolája, az abaújkéri Wesley János Többcélú Intézmény óvodásai és iskolásai kapják.

Vegyen egy jó szót!

2014. november 17., 11:00-december 6., 18:00

Írók Boltja, Budapest, Andrásy út 45.

Óvodások karácsonya

Idén is szerezzünk örömet karácsony közeledtével a kicsinyeknek! Ebben az esztendőben 300 – jobbára hátrányos helyzetű – óvodásunkat szeretnénk megajándékozni. Várjuk mindazok felajánlását, akiknek a segítségével ez a tervünk megvalósulhat. Köszönet azoknak, akik az elmúlt években segítettek, és azoknak, akik az év többi részében (is) gondolnak ránk!

Amit gyűjtünk:

- játékokat,
- mesekönyveket, kifestőket,
- édességeket.

Gyűjtőhelyek:

- a MET és Oltalom Karitatív Egyesület központja (Budapest, VIII. kerület, Dankó utca 11. sz.). E-mail: info@metegyhaz.hu, Tel.: (06-1) 210-5400/113, (06-70) 382-8318.

- Kisvárdai, Várday István utca 7. sz. alatti Galilea Háztemplom. Tel.: (06-45) 420-083, (06-20) 351-10-16.

A gyűjtés határideje: 2014. december 12. Köszönjük a segítséget!

Jótékonyági Gála

Jótékonyági Gála a Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola és Gimnáziumért 2014. december 12-én 18.00 órától a Wesley János Főiskola dísztermében (1086 Budapest, Dankó utca 11.)

A program része Peter Mhagama tanzániai író, zenész, tanár könyvbemutatója. A szerzővel Bács Márton beszélget arról, hogyan készült Magyarországon afrikai mesekönyv, a távoli varázslatos vidéken élő állatok mindennapjaiból. Hallhatunk az „eredeti” Serengetiről

és arról, hogyan lehet teljesen eltérő kultúrákat elfogadtatni egymással. A szünetben az író dedikálásával a könyv kedvezményesen megvásárolható.

„Sorsok-arcok” jótékonyági tárlat: a kiállítás részleteiről, a képek történetéről Gránicz Tamás, a Szolnoki Művésztelep örökös tagja kérdezi az alkotót, Szalai Klárát. A kiállított alkotások a helyszínen megvásárolhatóak. A képek vételárából befolyt összeget a művésznő felajánlotta a Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola és Gimnázium részére, melyből a mélyszegénységben élő gyermekek támogatása történik.

Üzenj, jóTakaró!

A „Nő a tükörben” művészeti és humán témájú Facebook csoport gyűjtést rendez az Oltalom Karitatív Egyesület által gondozottak javára:

„Talán megszokhattátok, hogy szívesen odaállunk fontos ügyek mellé. Azt is, hogy sokszor nekünk van ilyen ügyünk. Idén az Üzenj, jóTakaró! kampánnyal szeretnénk tenni azokért, akik számítanak a szolidaritásunkra.

Hozd el egy takaród, írd hozzá pár sort, hadd legyen boldog pillanat ott is, ahol csak látogató a remény.”

Az adományok december 16-ig a KINO kávéházban adhatók le (Budapest, Szent István krt. 16.). Köszönjük!

Megjelent a Wesley Kiadó új kötete – David Baer: A vallásszabadság védelmében

„A kötet tanulságos láttelep arról, mi is történik akkor, ha a demokrácia és a parlamentarizmus formálissá válik, és ha egy diktatórikus hajlamú akarnok a nemzetközi közösségek közönye vagy tétlensége miatt egy fejletlen demokráciában gyakorlatilag azt teheti, amit önös politikai céljai elérése érdekében hasznosnak gondol. Egyetértek a könyv szerzőjének azzal a kijelentésével is, hogy munkája mégis derűlátó, hiszen abban a reményben íródott, hogy meggondolásra és korrekcióra mindenkor és mindenek ellenére a lehetőség fenn áll.” (Iványi Gábor)

A kötet ára 2200 forint, és kapható a Wesley Könyvesházban (1086 Budapest, Dankó u.11., Tel.: 210-5400/111-es m.), valamint az Írók Boltjában (1061 Budapest, Andrásy út 45.)

Mosolygár – adjukossze.hu – Oltalom Karitatív Egyesület

Segítsen, hogy a legszegényebbek is bátran mosolyoghassanak!

A fogorvosi rendelő egy hajléktalan számára ugyanolyan fontos, mint egy otthonnal rendelkező átlagembernek. Neki is szüksége van ép fogsorra, hogy ne okozzon problémát a mindennapi étkezés vagy egy állásinterjún kedvezőbb benyomást keltsen.

Éppen ilyen fontos az is, hogy szegénykezés nélkül kimutassa kevéske, az életében megjelenő örömét egy széles mosollyal.

Az Oltalom Karitatív Egyesület 1989-ben, olyan emberekért jött létre, akik a társadalom periferiáján élnek, segítségre szorulnak. A szervezet 1993 óta működtet egy kórházat, amely 1997-ben egy fogászati szakrendelővel bővült. A fogászatunk évente több száz hajléktalant lát el. Sajnos a fertőtlenítés során az eszközeink korrodálódnak, kopnak, ezért szükségessé vált cseréjük, hogy folytathassuk munkánkat.

Ez 500.000 forintba kerül. A szervezet a jelenlegi kiadások mellett erre már nem tud költeni, ezért fordulunk Önökhöz, Hozzátok, hogy a segítségetekkel tovább dolgozhasson a Mosolygyár.

1000 forintból egy új fogkőkaparót vehetünk.

2000 forintból 4 darab új fogtükröt vehetünk.

5000 forintból egy egész sorozat korona eltávolító fejet vehetünk.

10000 forintból az összes fogszondát megvehetjük.

20000 forintból 18 új fogót vehetünk.

MEGKÉRDEZTÜK

„A Holokauszt nem zsidó kérdés, hanem egyetemes...”

Az Élet és Világosság villámkérdése Ilan Morhoz, Izrael Állam magyarországi nagykövetéhez a Holokauszt Emlékév vége felé.

A magyarországi Holokauszt Emlékév végéhez közeledünk. Hogy értékeli az elmúlt egy esztendőt?

– Maga az emlékév ténye már magában is jó dolog volt, lehetőséget adott Budapest és a vidék számára az emlékezésre, és ami még fontosabb: arra, hogy ne felejtünk. Szeretném megemlíteni, hogy ez az év egy nagyon fontos mérföldköve a Holokauszt-megemlékezéseknek ebben az országban. A legtöbb magyar ember helytelenül azt hiszi, hogy a Holokauszt csak a zsidó történelem része, a magyaré pedig nem. 2014-ben sok

Elérhetőség: Iványi Ábel, E-mail: ivanyiabelwjlif.hu,
Telefon: (06-70) 337-49-37. Internet: www.adjukosze.hu/kezdemenyezés/Mosolygyar

Adományozás

Hálás köszönet folyamatos támogatásukért! Ha munkánkat, működésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csekken (melyet kérésre postázunk), vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között), e-mail: metegyhas@wjlif.hu. Banki utalás esetén számlaszámunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Képes beszámoló

Rendezvényeinkről rövidfilmeket a www.wesleystudio.hu-n, folyamatosan frissülő honlapunkon láthatnak, és megtalálhatnak bennünket a Facebook-on is – mind az egyházat, mind a Wesley Stúdiót.

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlif.hu e-mail címre.

lehetőség volt elmagyarázni, hogy a Holokauszt hozzátartozik minden magyar identitásához, és nem lehet letagadni. Az antiszemitizmus és a Holokauszt nem zsidó kérdés, hanem egyetemes. Mindenkinek harcolnia kell az antiszemitizmus ellen, és emlékezni a Soára. Kiálunk az antiszemitizmus, a rasszizmus és cigányellenes nézetek ellen, és védjük az emberi jogokat. Ez a legfőbb tanulsága a 2014-es Emlékévnek. Ez lehet a mottónk!

Hiszem, hogy minden embernek időről időre újra el kellene olvasni a Tízparancsolatot, és átgondolni a benne lévő mögöttes tartalmat. Ez hozzájárulna a társadalmunk javulásához!

-kerecsényi-

Egyperces áhítat minden napra

December 1. hétfő

„Imádságaid és alamizsnáid emlékeztetőül feljutottak az Isten elé.” (Apostolok Cselekedetei 10,4)

Kornéliusz, a pogány római katonatiszt tagja az Izrael elnyomó nagyhatalom gépezetének. Mindent megtesz azonban, hogy segítségére legyen az elnyomottaknak. Ám az angyal nem azt hirdeti neki, hogy ezért Isten üdvösséget adományoz neki. Majd az apostol közvetítésével megérti, hogy ingyen kegyelemből van örök élete Jézus Krisztus által. De a kapcsolatfelvételhez, a megszólíttatáshoz jó szempont Kornéliusz szegények felé való nyitottsága. Ígéretes kezdet az emberszeretet, a jó lelkűségből fakadó ajándékozás! Talán jobban megnyílik szívünk Isten nagyvonalúságának megértése iránt.

December 2. kedd

„Mivel így vonzódtunk hozzátok, készek voltunk odaadni nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mert annyira megszerettünk titeket.” (1Thesszalonika 2,8)

Mindnyájan ismerjük a „kiteszi szívét, lelkét” kifejezést. Ez azokra jellemző, akik a vendégfogadásban vagy bármiféle szolgálatban nemcsak azt teszik meg, ami kötelező, hanem érezhetően ennél sokkal többet. Kötelességünk az általunk megértett jó hírt embertársainknak továbbadni. De az sem baj, ha átmelegít közben bennünket Istenünk örökkévaló szeretete is, és ezzel a gyöngédséggel tekintünk a többi elveszetre.

December 3. szerda

„Erőm és pajzsom az Úr; benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.” (Zsoltárok 28,7)

Az igazi ajándék nincs szoros összefüggésben érdemeinkkel. A másik fél szeretetének és nagyvonalúságának a kifejezése. De megköszönni, és jelezni felé, hogy megörvendeztetett bennünket az, amit kaptunk, az is kötelesség.

December 4. csütörtök

„Az Úr legyen veletek. Azok így feleltek neki: áldjon meg az Úr.” (Ruth 2,4)

Micsoda ajándék a kedves munkaadó! Boáz nem saját hasznának kizárólagos növelésében gondolkodik, mint

a kapzsi tulajdonosok általában. Nem akarja kizsákmányolni munkásait. Amikor így köszönti őket, hogy „Az Úr legyen veletek!”, akkor ebben benne van annak a megvallása is, hogy minden munkavállalónak idejében meg fogja adni azt, ami igazságos. Ha nem így tenne, szégyent hozna az Úrra, és nem számíthatna arra, hogy Isten vele marad. Haszna bármilyen sok lenne, nem volna azon áldás.

December 5. péntek

„József...elbocsátotta a testvéreit, és...ezt mondta nekik: ne háborogjatok az úton.” (1Mózes 45,24)

Egy reménytelenül szomorú történet oldódik meg a kárvaltott kezdeményezésére fejedelmi módon. A testvérei által rabszolgának eladott József az elmúlt évtizedek eltitkolt bűne alól oldja fel testvéreit, amikor leleplezi magát előttük. Abban a helyzetben van, hogy bosszút állhatna, ő azonban nemcsak megbocsát, hanem ajándékokkal megterhelve küldi haza fivéreit. Ráadásként egy intelmet helyez a szívükre: a régi közös bűnben így utólag se akarják megállapítani kinek volt a többieknél több része, hiszen ő megértve Istennek azt a csodálatos kegyelmét, mely átsegítette élete nehéz időszakán, hasonló nagyvonalúsággal mindent elenged hajdan volt ellenségeinek. Adhatnál-e nagyobb ajándékot régi ellenségeidnek, haragosaidnak, minthogy felszabadított lélekkel bocsátod útjukra őket?

December 6. szombat

„A pokol kapui sem fognak diadalmaskodni egyházamon.” (Máté 16,18)

Az ajándék nemcsak jelzés az adományozó szeretetéről, mert ebben az esetben lehetne semmire nem használható dísz tárgy, ami csak az adományozó tetteire emlékeztet naponként. Különösen szoktunk azonban örülni a használható, sőt a nélkülözhetetlen ajándékoknak. Ilyen az Úr Jézus Krisztus ígérete is. Valljuk be, sokat szenvedtünk a gondolattól, vajon meg tudjuk-e őrizni egyházunk kereteit és értékeit. Pedig nem is a pokol kapuival, csak az emberi kicsinyesség ólajtóival állunk szemben. Urunk ígérete nagy boldogság!

December 7. Advent második vasárnapja

„Egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejéteket, mert közeledik a megváltásotok.” (Lukács 21,28)

Jézus nem titkolja, hogy az eljövételét megelőző idők az elviselhetőség határait fogják feszegetni. A hittel teljes emberek is roskadtan és lehajtott fejjel járhatnak. Miért tévesztenék meg a világot azzal az üzenettel, hogy őket hidegen hagyják a méltatlan emberi támadások és korlátozások? Mégis időről-időre felkapjuk a fejünket, ha ilyen üzenetet kapunk Urunktól. Semmiféle földi hatalom nem veheti el megváltásunk ígértét és beteljesülését!

December 8. hétfő

„Mindaz az, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyitják.” (Lukács 11,10)

Igaz, az ajándékot legfeljebb a gyerekek próbálhatják meg kikényszeríteni. De fontos tudnunk azt, hogy az adományozó mindenkinek rendelkezésére bocsátja azt, amire szüksége van. Egy jó kapcsolatban nincs semmi baj azzal sem, ha valaki képes megfogalmazni, minek örülne igazán. Jézus itt a legnagyobb ajándékra, az üdvösségre gondol. Ne hidd, hogy bármi módon ki lennél zárva belőle. Merd megfogalmazni, hogy szükséged van belső békességre, bűnbocsánatra és üdv bizonyosságra. Az Úr megígérte, a nagy ajándék a tiéd!

December 9. kedd

„Örök szeretettel szerettek, azért vontalak magamhoz hűségesen.” (Jeremiás 31,3b)

Az ajándékozás nem egy hirtelen támadt szeszélyes ötlet kifejezése, hanem egy szépen felépített kapcsolat ünnepélyes alkalmi pillanata. Isten az irántunk való szerető ölelésre nem tegnap, nem születésünk pillanatában, hanem a teremtés első szavától kezdve készült. Jézusban közel hozta, és a hit által most beteljesítheti. Csodálatos dolog életünkben és halálunkban az Ő karjaiban lenni!

December 10. szerda

„...az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.” (Apostolok Cselekedetei 9,17)

Van meg nem érdemelt ajándék is. Gyerekként átélhetjük, hogy minden csínytevésünk ellenére részesültünk a szeretetből, azt mégsem vonták meg tőlünk szüleink. Pál megrendítő tapasztalata az, hogy olyantól kap ajándékot, aki ellen tüzzel-vassal, gyűlölettel hadakozott. Isten jósága int megtérésre, és nem a nagyobb erőtl való meghunyászkodó félelem. Az Úr nem bosszút áll tetteidért, hanem megnyitja elvakult szemeidet, és a gyűlölet helyét Szentlélekkel akarja betölteni.

December 11. csütörtök

„Csak szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük, éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.” (Máté 15,32)

A mai világban az a megszokott, hogy a „tanfolyamon” vagy tréningen részt vevő sokaság jelentős összeget fizet a mesternek az oktatásért. Természetesen az ellátást külön is felszámítják. Jézus azonban három napon át ingyen adja a mennyei kenyeret, azután pedig az önmaguk gondoskodásáról is elfeledkező zárandokokat meg is vendégeli. Mi számunkra ebből az üzenet? A bennünket kereső Megváltó nagyvonalúsága határtalan. Ki az, aki ellen tud állni ennek a közeledésnek?

December 12. péntek

„Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találasz.” (Zsoltárok 91,4)

Hogy mit jelent a tollak melege, azt mindenki tudja, aki hajtotta már a fejét jófajta régimódi párnára, és a hideg vendégszobában, dunyha alatt készülődött az álom gyönyörűsége világába bejutni. Gyönyörködhattunk a szárnyasok kicsinyeit oltalmazó meghitt látványában is. Mindez azt az üzenetet sugározza felénk, hogy Urunk közelében, védelme alatt lenni csodálatos dolog. Miért dideregnénk önáltató göggel a szívtelen világ viharában!?

December 13. szombat

„Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázok, ő pedig énvelem.” (Jelenések 3,20)

A vallásos izraeliták számára kitüntető ajándék volt (lásd Zákheus esetét), ha egy híres rabbi hozzájuk tért be éjszakai szállásra. Mennyivel többet ért az ágynyugalom és vacsora biztosításánál az a szellemi gazdagság, amire cserében számíhattak! Az a megtiszteltetés ért, hogy szíved ajtaján a Megváltó kopogtat, és nem más, hanem hozzád akar betérni, hogy ma üdvössége lehessen ennek a „háznak” is. Ne hagyj sokáig kívül állni!

December 14. Advent harmadik vasárnapja

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.” (János 12,26)

Az egyszerű munkavállalói pozícióban az embert kifizetik (ma már személytelenül, átutalással), de fel sem merül, hogy meghívják a munkaadó otthonába. Urunk Jézus azt ígéri, hogy a „fizetésen” túl mintegy társtulajdonosként részesedhetünk a javak teljes gazdagsá-

gában, legfőképpen pedig az Ő „igazgató tanácsában”, vele egy asztalnál foglalhatunk helyet.

December 15. hétfő

„Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik az Isten ígését hirdették nektek. Figyeljétek életük végére, és kövesseitek hitüket.” (Zsidók 13,7)

Nagy közösségekben átélte ajándékosztásnál láthatunk olyat is, hogy valaki elkapja az ajándékát, és jó, ha morgás nélkül, de köszönetet sem mondva, egyszerűen továbbáll. A lelki élet területén is oly sok mindent veszünk méltatlanul természetesnek. Igaz, az ajándékért nem jár ellenszolgáltatás. De a hálátlanság elrekeszt a többletáldás elől. Aki ott marad, és tanítvánnyá lesz, egy napon talán a lelki vezető helyére léphet.

December 16. kedd

„Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szeglet követ, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut!” (Ésaiás 28,16)

Az elrejtett ajándék megtalálásánál kevés nagyobb élmény létezik. A próféta olyan korban közvetíti az Úristen vigasztaló üzenetét, amikor „csúfoló férfiak”, akik Jeruzsálem népén uralkodtak, kérkedve arról beszélnek, hogy „frigyét kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat, ha jó, nem ér el minket; mert a hazugságot választottuk oltalmunkul, és csalásba rejteztük el!” (14.15) A halál, a sír, az áradat, a hazugság és a csalás mind-mind a bomlás, a szétesés szavai, melyekkel szemben a biztos, de rejtett alap ígérete nagy vigasztalás azok számára, akik jövőjüket, nem az emberek megtevesztésére és kigúnyolására, kirablására építik. Jó alapokat kaptál! Ne félj a gazemberek pillanatszerű triumfálásától, diadalmaskodásától!

December 17. szerda

„Beszélek hűségéről és szabadításodról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt.” (Zsoltárok 40,11)

A gyerekek még tudják, hogy az ajándék értékét emeli, ha dicsekedhetünk vele. A „nagy gyülekezet előtt” kifejezést maibb szóval így is fordíthatnánk: a nyilvánosság előtt. Isten ajándékai még nagyobb örömet okoznak, ha a nyilvánosság előtt megvalljuk őket.

December 18. csütörtök

„Hiába keltek korán és feküsztek későn: fáradtsággal szerzett kenyeret esztek, de akit az Úr szeret, annak álmaiban is ad eleget.” (Zsoltárok 127,2)

A csodálatos költői szavak nem arra bátorítanak, hogy a kötelező kemény munka helyett mindig várakozzunk

az ajándékokra. Csak azt üzeni, hogy értsük meg: nem minden a dacos robot; az igazi áldás Isten megtartó kegyelme által lehet a miénk.

December 19. péntek

„Megbocsátom bűneiket és nem gondolok többé vétkeikre.” (Jeremiás 31,34)

Aki vétkezett valaki ellen, az annak adósa. Ha egy nálánál sokkal hatalmasabbal kezdett ki, akkor ráadásul jobb, ha menekül, és boldog, ha egerutat nyert. De kétségbeesett rejtőzködésünk közben micsoda boldogság annak az üzenetnek a meghallása, hogy a megbántott fél, ez esetben a menny és a föld Ura, nem azért keres, hogy bosszút álljon és megbüntessen, hanem, hogy felemeljen, megtartsa, és biztosítson örökké tartó bocsánatáról!

December 20. szombat

„Jézus felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre és nagy csend lett.” (Máté 8,26)

Senki nem érkezik úgy a felnőtt korhoz, hogy ne lennének megtapasztalásai arról, milyen is, amikor kiszolgáltatottá válik az elemek dühének, és törekénységében lesz veszélyeztetetté. Ilyenkor csak valamilyen csodálatos külső segítségre számíthatunk. A tanítványok tapasztalt vízi emberek voltak, és ezért tudták mit jelent, ha a „víz az úr”. Átélni azonban, hogy egy nagyobb Úr hajózik velük, és ez a biztosíték megtartatásuknak, örökre meghatározó élmény lett nemcsak számukra, hanem minden bajba jutott számára. Az Úr veled van minden próbában, életedben, sőt halálodban is!

December 21. Advent negyedik vasárnapja

„Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek. Az Úr közel!” (Filippi 4,4-5)

Advent az eljövételre való várakozás időszaka. Így a vége felé mindannyiunkban nő egy kicsit az izgalom. Milyen lesz a beteljesülés? Vajon a várakozásunknak megfelelő? Egészen bizonyos, hogy azt mindenben felülmúló! Már az az üzenet is ajándék, hogy nem a nagy messzeségben érkezik el, Akire várunk, hanem személyesen mi magunk megtapasztalhatjuk a találkozás örömét. A közelség üzenete egyfajta előajándék!

December 22. hétfő

„Tiéd a nappal, az éjjel is tiéd, te tetted helyükre a csillagokat, és a napot.” (Zsoltárok 74,16)

Az ajándékozás egyik formája lehet a használati jog átruházása. Vannak ugyanis dolgok, amelyek így még kellemesebbek, hiszen nem terhel bennünket a fenntar-

tás, működtetés gondja és költsége. A teremtett világban minden Istené. Ő alkotott minden tárgyat, dolgot, élő, jelenséget. Igen, a nappal a maga munkájával, reménységével, az éjjel a nyugalomával, a csillagok a jelekkel, a nap a búzaérlelő melegével, mind-mind Istenéi. De mindezek áldásait rendelkezésünkre bocsátotta...

December 23. kedd

„Isten meglátogatta népét és váltságot szerzett neki, ... hogy félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban öelötte életünk minden napján.” (Lukács 1,68.75)

Miért tagadnánk: az ember Istennel szemben alárendelt viszonyban van. Az ilyen pozíció jogos és oktan félelmet is szülhet. Felvetődik a kérdés, vajon jól végezzük-e szolgálatunkat, elégedett-e velünk a mennyei Megbízó? A Jézusban adott kegyelem viszont felszabadít. A kapcsolat minősége megváltozik: szolgálóból családtagokká lehetünk, akik számára az Isten országában minden tevékenység kitüntetés.

December 24. szerda, Szenteste

„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” (Titus 2,11)

A szenteste az az ünnep, amikor minden esetleges büntetés elévül, és kivétel nélkül mindenki ajándékot kap. Legalábbis ez a szokás a figyelmes és jó családokban. Miért is kell minden különbséget ilyenkor feloldanunk? Azért, mert Isten „üdvözítő kegyelme” nem egyeseknek, kiváltságosoknak, jóknak, hanem mindenkinek megjelent: hálátlanoknak és bűnösöknek is a mi Urunk, Jézus Krisztusban.

December 25. csütörtök Karácsony első napja

„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete.” (Titus 3,4)

Az ajándékozás egyrészt egyidős az emberrel, másrészt nem egyszerű adást jelent, hanem ünnepélyes, már-már szertartás keretében bemutatott tulajdon átruházást. A ceremóniához hozzátartozhat, hogy az adományozó valahogyan érzékeltetheti, hogy a fogadó fél meglepetésre számíthat. Egyszer azonban el kell jönnie a beteljesülés pillanatának, különben csalódásról beszélhetünk. Amit az Örökkévaló az elveszett emberiség számára évszázadokon át ígért, azt hitünk szerint Jézus Krisztus eljövételében látható és megtapasztalható módon oda is adta. Többet kaptunk, mint amire vártunk.

December 26. péntek Karácsony második napja

„Ti szomjazók mind jöjjetek vízért...vegyetek...ingyen...” (Ésaiás 55,1)

Hazánk vízben bővülő hely, de vannak a világnak olyan pontjai, ahol minden csepp víz, sőt harmat kivételes ajándéknak számít. Az Ígéret Földje is ilyen vízben szegény vidék, ezért mindenki jól érthette az eredeti igehirdetésben a gondolatot: mit is jelent, ha valaki minden korlátozás nélkül kész szolgáltatni a szomjú test és lélek semmivel fel nem cserélhető kincsét. Lelkiképpen úgyszintén igaz: ha valóban szomjúhozol, az élő víznek forrását kell keresned, ami Isten kegyelméből ingyen a tiéd lehet.

December 27. szombat

„...elközelített a mennyeknek országa.” (Máté 3,2)

Keresztelő János nem közvetíthetett volna nagyobb ajándékot, mint ezt az üzenetet, hogy ami eddig elérhetetlen messzeségben tündökölt, az Isten irántunk való szeretetéből tapintható közelségbe érkezett. Ez az adomány azonban kötelez is minket. Nem mondhatjuk többé, hogy nem értjük az Úr akaratát, nem tudjuk, milyen mintát kell követnünk, mire való mindaz, amiben a végtelen Isten mindent odaadott a számunkra.

December 28. vasárnap, Karácsony utáni első vasárnap

„A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.” (Zsoltárok 98,8-9)

Az ajándék készen áll, de még nem vehetjük át. Ismerjük ennek az állapotnak az izgalmát. Ilyenkor kissé újra gyerekké válunk, és úgy érezzük, a teremtett világ minden szintjén el kell újságnunk, hogy az Úr nem feledkezett meg rólunk, igazságot fog szolgáltatni, és nem veti el velünk kapcsolatban a méltányosság szempontjait. Ezért mindenkit hívunk, járuljon hozzá az öröm hangjaihoz a maga hangszerével. A hegyek morajlásukkal, a folyók sodrásuk csattogó tapsukkal álljanak mögénk megajándékoztatásunk kitüntetető ünnepén!

December 29. hétfő

„A bölcsék kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak a gyermeknek: aranyat, tömjént és mirhát.” (Máté 2,11b)

A betlehemi bölcsőhöz érkező külföldi asztronómusok azt adták, ami az ő szemükben (és anyagi helyzetükhöz mérten) a legméltóbb ajándék volt egy újszülött királyi sarj számára. A bibliamagyarázók megpróbálnak az arany-tömjén-mirha háttérben Jézus sorsával kapcsolatos látnoki üzenetet felsejleni. De elég annyi is, hogy mindig helyzetünkhöz, pozíciónkhoz mért ajándékot adjunk. Ha lefelé vagy felfelé ettől eltérnénk, az alamszna vagy nagyzolás lenne.

December 30. kedd

„...amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghezvitt cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket.” (Titus 3,4-5)

Az ajándék nem az a juttatás, amire „rászolgáltunk”. Az a fizetség. Egyetértünk az apostollal abban, hogy „üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete” a legfélreérthetlenebbül a Megváltóban jelent meg. Nincs az az emberi tett vagy teljes élet, amelyet viszonzásként ilyen nagy áldozattal kellett volna ellentételezni. Csakis az Ő irgalma szülhette meg megmentésünknek ezt a csodálatos gondolatát!

December 31. szerda Óév este

„Irgalmas és kegyelmes az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy.” (Zsoltárok 103,8)

Maradt-e valami „kézbe vehető” az év utolsó napjára? Természetesen nemcsak tárgyakat nevezhetünk ajándéknak. Lehet az egy vigasztaló üzenet is. Milyen jó, hogy nem a kérlelhetetlen vasszigort és a naponkénti szeretetmegvonást, hanem mindennek az ellenkezőjét tapasztalhattuk meg Mennyei Atyánktól az elmúlt év minden napján, minden ügünkben!

- ig

HAVI ISTENTISZTELETI REND

Az Európai Unió a 2014-es évet „A család és a munka összehangolása évének” nyilvánította

Az év igéje: „Isten közelsége oly igen jó nékem.” Zsoltárok 73,28a

Egyházi évünk mottója: Alkotásra és közösségre teremtve

2014. DECEMBER

December hónap igéje: „Örülni fog a pusztaság és a szomjú föld, vigad a pusztaság, és kivirágzik rajta a nárcisz.” (Ézsaiás 35,1)

Istentiszteletek		Bibliaórák	
		Első hét	A vigasztalás ideje – amikor meglátjuk Isten dicsőségét „Meglátják az Úr dicsőségét, Istenünk méltóságát.” (Ézsaiás 35,1-2)
December 7. Advent 2. vasárnap	<u>Lukács 21,25-36</u> Róma 15,4-13 Ézsaiás 63,15-19; 64,1-3	Második hét	A vigasztalás ideje – amikor meglátjuk Isten szabadítását „Íme, jön Istenetek, és bosszút áll, ... megfizet, megszabadít benneteket!” (Ézsaiás 35,3-4)
December 14. Advent 3. vasárnap	<u>Máté 11,2-10</u> 1Korinthus 4,1-5 Ézsaiás 40,1-11	Harmadik hét	A vigasztalás ideje – amikor lelki gyógyulásokat látunk maguk körül „Akkor majd kinyílnak a vakok szemei, ... megnyílnak a süketek fülei ... szökell a sánta ... és ujjong majd a néma nyelve.” (Ézsaiás 35,5-6)
December 21. Advent 4. vasárnap	<u>János 1,19-28</u> Filippi 4,4-7 Ézsaiás 52,7-10	Negyedik hét	A vigasztalás ideje – amikor látjuk az ígéretek teljesülését „Tóvá lesz a délibáb.” (Ézsaiás 35,7)
December 24. Szenteste	<u>Máté 1,20b-23</u> Zsidó 1,1-6 Ézsaiás 9,1-6		
December 25. Karácsony ünnepe	<u>Titusz 2,11-14</u> Lukács 2,1-14 Mikeás 5,1-4a		
December 28. Karácsony utáni vasárnap	<u>Galata 4,1-7</u> Lukács 2,33-40 Ézsaiás 49,13-16	Ötödik hét	A vigasztalás ideje – amikor megtapasztaljuk Isten védelmét „Nem lesz ott oroszlán, ... eggyel sem találkoznak ott.” Ézsaiás 35,8-10
December 31. Óév este	<u>2 Timóteus 4,1-8</u> Lukács 12,35-40 Ézsaiás 30,8-17		

ÉLET ÉS IRODALOM

Fekete István: Karácsonykor

A kályha nagy volt, fekete, és ajtajára az volt írva, hogy „Kaláni Vasgyár”. Sajnos, ma sem tudom, hol van ez a nevezetes gyár, de a feliratot jól megjegyeztem, mert többször tartózkodtam mellette, mégpedig térdelve. Bevallom: nem valami vallásos áhítat kényszerített ebbe a kényelmetlen testhelyzetbe, hanem a tanítói önkény, ha magaviseletem vagy tudományos felkészültségem nem felelt meg az iskola követelményeinek. Szerencsére a büntetésnek ez a formája kiment már a divatból, bár határozottan voltak jó oldalai is. A kitérdeltetett egyén ugyanis háttal az osztálynak magába szállhatott bűnei súlyosságát illetően, vagy elfoglalhatta magát valami kellemesebb dologgal is, mert kirekesztve a komoly tanulók társadalmából, nem fenyegette a feleltetés veszélye. Azon az emlékezetes délelőttön is megnyugodtam már abban, hogy nem lesz belőlem semmi, mert ezt apám is többször és határozottan állította –, újra elolvastam, hogy „Kaláni Vasgyár”, de ettől a kályha nem lett melegebb, és a téglá sem puhább, mert a kályha már kihűlt, a parkett pedig téglából volt. Ezekkel a kellemetlen tényekkel azonban nem foglalkoztam tovább, mert hátam mögött szinte észrevétlenül elcsendesedett az osztály.

– Valami baj van? – döböntem meg, és a tisztesség határain belül hátraleselkedtem. Minden arc az ablak felé fordult, mert az ablakon túl lágyan, sűrű pelyhekben esett a hó. És minden arc felderült, mintha az a megfoghatatlan, lágy tisztaság megérintette volna a szíveket; még én is elfeledtem a megszegyenítést, bár hátrafordulva szemem megakadt kis csizmáim harmonikáján, amelyek rongyosak voltak, sőt, egyiknek a talpa is válófélben...

Azt lehetne hinni, hogy ezen elszomorodtam, holott erről szó sem volt. Pár nap múlva karácsony, és nekem az új csizmákat mindig a Jézuska hozta. Pontosan és megfelelő méretben. Ebben megdönthetetlenül hittem, valamint abban is, hogy a csizmaosztásban angyalok segídkeznek, mert Jézuska egyedül nem tarthatja nyilván azt a rengeteg lábnagyságot. Ez olyan világos és megnyugtató tény, hogy nem is érdemes vele foglalkozni. Másnap már vakáció volt, térdig érő hó, szán-

kózás a templomdombon, és egészen enyhe bánat csizmám talpát illetően, amelyet már úgy drótoztam fel, saját kezűleg. A szülők ehhez nem értenek, és egészen merev álláspontot foglalnak el egy levált talpért, ami érthetetlen, hiszen az illetékes angyal úgyméghozza a másikat...

Karácsony előtti napon azonban csizmám végleg „beadta a kulcsot”, mert a zord időre való tekintettel azt nem mondhatom, hogy a „fübe harapott”. Apám pedig azt mondta: „Itthon maradsz! Talán kibírod már ezt az egy napot, ha ugyan... ha ugyan az angyal egyáltalán törődik az ilyen lókötővel...”

Ez a megállapítás határozottan rosszul esett, de én bíztam az angyalban rendületlenül, mert tudtam, hogy a csizmaügybe a szülőknek beleszólásuk nincs. Ezért azután a szobafogság sem keserített el túlságosan, sőt az egész házon átreszkető izgalom kellemes várakozással töltött el.

– Olvasgass, kisfiam – mondta nagyanyám –, és maradj a szobában, úgyméghogy fázza. Ezzel kiment és rám zárta az ajtót. Hát én nagyon szerettem olvasni, ha nem mondták – de ha mondták, azonnal nem szerettem. Ha pedig tiltották, majd meghaltam a betűért. Unatkoztam tehát mindaddig, amíg a szekrénykulcsokat fel nem fedeztem a zárban. Ebben a szekrényben már tettem egyik két kutatást, amelyek értékes gombokat eredményeztek, de általában zárva volt, s most itt az alkalom. Kint csendes minden, a kulcs mintha vajban járna, az ajtó feltárul, és a titokzatos naftalinszag megborzongatja kutatásra feszült idegeimet. Csend. Odakint nem mozdul semmi, a kabátok lógnak, és nem törődnek velem, ha össze-vissza forgatom őket. De ilyen gombjaim már vannak...

Ekkor megakadt a szemem egy dobozon. Írás nincs rajta, de amikor felemelem, kellemes bőrszaga van. Hallgatózom: nem jön senki. És ekkor kinyitom a skatulyát, és majdnem elejtettem, mert feketén és érthetetlenül rám nézett egy pár új csizma. Csak álltam, és összezavarodott bennem minden. Aztán csendesen visszatettem a dobozt, bezártam a szekrényt, leültem az ablakhoz. Odakint olvadt, megrokkant a hó, az ereszcsepegett.

– Talán nem is az enyém – próbáltam vigasztalni magam –, de az a két új csizma feketén ásított gondolataim között, s ettől olyan fájdalmasan üres lettem, hogy összeszorult a szívem, és rá se néztem nagyanyámra, amikor bejött.

– Olyan csendes vagy – homlokomra tette a kezét; és én elhúztam a fejem.

De még pislogott bennem valami remény, ami aztán a fenyőszagú, gyertyaszagú fényességben teljesen elve-

sztett. Összedőltek a mesék, zagyva szürkeségbe fulladtak az álmok, mert a fa alatt ott volt az a doboz, benne nem csizmák, hanem a kétkedés malomköve, s alatta a hitem, amit elvesztettem egyetlen délutánon, csak azért, mert a felnőttek rövid életű mesét szerkesztettek az örökkévaló valóság helyett.

Régen volt ez már nagyon, de azok a kis csizmák még ma is előjönnek ilyenkor, elmúlt karácsonyfák erdejéből, és eltűnnek újra, mint tiszta gyermekségem.

Pálóczi Horváth Ádám
Örvendjétek, keresztyének

Örvendjétek, keresztyének,
Nyíljatok meg nyelvek szívek,
Az idvesség Istenének
Mondjatok áldást, minden hívek!
Felváltatott nagy örömmel
A haláltól való félelem,
Mit véghetetlen érdemmel
Meggyőz az isteni kegyelem.

A Megtartó ma született,
Az örök Isten emberré lett,
És ma visszaszereztetett
Az igazság s elvesztett élet.
Kiküldé szerelmes Fiát
Istenünk a teljes időben,
Hogy a kezes a bűn díját
Fizesse s szenvedje testében.

Ó, imádandó titkai
Ama békesség tanácsának,
Ó, nagyhatalmú dolgai
A menny és föld szabad Urának!
Aki által teremtetett
S lett minden serege az égnek,
Az Ige testté született,
Személye az egy Istenségnek.

Ennek örülnek az egek,
A titkok mélységén bámulnak,
Hirdetik angyal-seregek
Jézust, s előtte leborulnak.
A Magasságost tisztelik,
A földön békességet zengnek,
És ünnepnappá szentelik
Megjelenését az Istennek.

Áldom én is szent nevedet,
Én királyom, szenteknek szente,
És vígan ülöm ünneped,
Ó Jézus, Istennek felkentje!
Magasztalom Felségedet
És imádlak szent félelemmel,
De egyszersmind szerelmedet
Megölelem igaz hitemmel.

* * *

Áprily Lajos
Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.

AJÁNLÓ

ÉLET ÉS VIDÁMSÁG

FILM

Az élet csodaszép (It's a Wonderful Life)

Fekete-fehér amerikai filmdráma, 130 perc, 1946

Rendező: Frank Capra

Szereplők: James Stewart (George Bailey), Donna Reed (Mary Hatch), Lionel Barrymore (Mr. Henry F. Potter), Thomas Mitchell (Billy nagybácsi), Henry Travers (Clarence Osbody)

Karácsony este van, amikor George Bailey, egy kisvárosi takarékpénztár vezetője úgy érzi, nem bírja tovább az őt nyomasztó felelősséget, és véget akar vetni életének. Nem tudja, hogy a családja és a barátai azért imádkoznak, hogy legyen ereje legyőzni a nehéz időket. Váratlanul találkozik Clarence-szel, a mennybéli küldöttel, aki azt a feladatot kapja, hogy mentse meg Bailey-t. Az angyal úgy dönt, megmutatja, milyen lett volna a kisváros élete a férfi áldozatos munkája nélkül...

* * *

KÖNYV

Charles Dickens: Karácsonyi ének

„Sok minden van, ami javamra válhatott volna, és nem vettem hasznát, meglehet... többek között a karácsony is. De azért valahányszor csak eljött a karácsony, mindig úgy gondoltam rá – tekintet nélkül a szentséges nevének és eredetének járó tiszteletre, ha ugyan erről bármilyen vonatkozásban is meg lehet feledkezni –, úgy gondoltam rá, mondom, mint a jó napokra; mint jótékony, nyájas, boldog, kellemes napokra, mint az egyedüli napokra az esztendő hosszú során, amikor minden ember mintha csak közös elhatározással nyíltan kitaráná bezárt szívét, és úgy gondolna a nála kisebbekre, mint akik igazán útítársai a sír felé és nem másfajta lények, akik másfelé utaznak. És ezért, bátyám, ámbár a karácsony soha egy porszemnyi aranyat vagy ezüstöt nem tett a zsebembe, azt hiszem, hogy javamra vált és javamra is fog válni mindig; és azt mondom rá, hogy áldja meg az Isten!”

KKS

Nem sok az ajándékról, ajándékozásról szóló tévedésünk. Azt jelentené ez, hogy nem téma közöttünk? Komolyan el kell gondolkodnunk ezen, de addig is van néhány vidám tévedés, ami kárpótolhat.

„Isten szuvenir Úr” – mondta valaki, és milyen igaza volt. Ő a nagy ajándékozó, és önmagát adja nekünk, ahogy akarja, mert Ő szuverén.

☺ ☺ ☺

„Az Úr felelevenített engem.” Erre nincs szükség, mert Ő rólunk el nem feledkezik, de arra bizony nagyonis rászorulunk, hogy megelevenítsen.

☺ ☺ ☺

„Ezt majd horonáljuk!” Mindent honorálni akarunk, ami egyrésről jó, de karácsony idején a szeretet legyen a motivációnk.

☺ ☺ ☺

„Az én karácsonyi ajándék csomagomban egy prés volt.” Inkább spray. Bár az előbbi is lehetett. Ez esetben gratulálunk annak, aki becsomagolta.

☺ ☺ ☺

„Gömbölyű tortát kértem a születésnapomra.” Elkészíteni, szállítani, szeletelni is könnyebb a kerek változatot, bár az valóban nem olyan különleges.

...ÉS MÉG EGY TÖRTÉNET

A mennyei Boáz és én

Régi, idős, sok problémájával és még több panasszal engem ostromló ismerősömmel futottam össze a napokban. Nem tudtunk egymásnak újat mondani, majd szorultságomban eszembe jutott a bibliai Boáz, aki hasonló helyzetében mentette meg Ruthot. Őt ajánlottam magam helyett.

– Egy ilyen kellene nekem! – kiáltott fel, és én nem tudtam örülni, mert arra gondoltam, nem értette meg, hogy én Boázban lelki megoldást, a „mennyei Boázt” ajánlottam neki.

Azóta is gondolkodom azon, hogyan segíthetnék úgy, hogy az ne legyen menekülés attól, amit nekem kell megtennem és mégis több legyen.

Iklódy László lelkész, Kisvárd

RÍMELŐ

Váci Mihály
A négerék meg én

Csak a négerék ültek egyedül
meg én.
Én sápadtan a vágtyól,
ők meg
feketén.

A kívülrekedtek
Párizs közepén.

A hideg dobverői
a bőrünkön peregetek.

A tűzfalakon lüktetve zabáltak
a mélytengeri fények.
Remeterák-város tetején
millió reklám-állat.

Utak autó-szőnyege;
a suhanás puha bársony.
Stoplámpavirágok a lába előtt:
- a Diadalív alatt
bevonult a Karácsony.

Kilótt rakéta:
- szállt a város!
A röppályát kereső élet
nyomjelző fénye ha rámhullt,
én fehérebb lettem a fényben,
ők meg csak feketébbek.

Menetoszlopait küldte, dalolt,
lobogói alatt jött hódítva a fény,
szinte dobolt
a sorozat
a járda kövén.

De a négerék csak ültek feketén,
és sápadtan a vágtyól
szinte ragyogtam én.

Csak a négerék voltak egyedül
meg én,
én már ragyogva a vágtyól,
ők meg
feketén.

Csak a négerék meg én,
sápadtan a vágtyól,
ők meg feketén.

Csak a négerék meg én,
sápadt fehéren -
ők meg feketén.

Sápadtan én,
ők feketén.

Csak a négerék
meg én.

Párizs, 1962. Karácsony estéjén